แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551

ปริญญานิพนธ์

ของ

กฤตพรต บุญโรจน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2552

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551

ปริญญานิพนธ์

ของ

กฤตพรต บุญโรจน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการสอบ และรองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม และอาจารย์ที่ปรึกษา คณาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนปรับปรุง แก้ไข ข้อบกพร่อง จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เป็นผลสำเร็จ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ และอาจารย์สุรชัย พันธ์กำเนิด ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือ

ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาและความร่วมมือเป็นอย่างดี จากสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่ ที่อนุเคราะห์สถานที่เรียน อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนเพื่อนร่วมรุ่นทุกท่าน ที่ให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ตลอดมา และชมรมกีฬาเทนนิส ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ทุกชมรม ทุกสนามที่ไม่ได้เอ่ยนาม ผู้ฝึกสอนนักกีฬาที่กรุณาอำนวยความสะดวกและให้ข้อมูลในการจัดทำปริญญานิพนธ์

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือห่วงใยตลอดมา เป็นกำลังใจ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

กฤตพรต บุญโรจน์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
	ความสำคัญของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
	ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
	สมมุติฐานในการวิจัย	5
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	6
	ประวัติกีฬาเทนนิส	6
	กีฬาเทนนิสในประเทศไทย	8
	ความหมายของแรงจูงใจ	13
	ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ	13
	ประเภทของแรงจูงใจ	20
	แรงจูงใจภายใน	21
	แรงจูงใจภายนอก	24
	องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ	25
	แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา	27
	แรงจูงใจในการฝึกซ้อมกีฬา	30
	แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา	33
	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดเชียงใหม่	35
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37
	งานวิจัยในต่างประเทศ	37
	งานวิจัยในประเทศ	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	51
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	51
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	51
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	52
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	53
4	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**	54
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54
	การวิเคราะห์ข้อมูล	54
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	55
5	**สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ**	65
	สรุปผลการวิจัย	67
	อภิปรายผล	68
	ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	70
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	71
บรรณานุกรม		72
ภาคผนวก		77
	ภาคผนวก ก	78
	ภาคผนวก ข	84
ประวัติย่อผู้วิจัย		86

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 55

2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375)…….. 56

3 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375)…… 57

4 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375)…….. 58

5 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375) จำแนกตามเพศ…….. 59

6 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375) จำแนกตามเพศ…….. 60

7 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375) ตามตัวแปรเพศ…….. 61

8 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375) จำแนกตามสถานภาพ…… 62

9 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375) จำแนกตามสถานภาพ…….. 63

10 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375) ตามตัวแปรสถานภาพ…… 64

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

ของ

กฤตพรต บุญโรจน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2552

กฤตพรต บุญโรจน์. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์, รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551 กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่เล่นเทนนิส ซึ่งเป็นนักเรียนในโรงเรียนและสโมสรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน 375 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 220 คน และเพศหญิง จำนวน 155 คน โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS) ในการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test Independent

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 พบว่า ระหว่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส ไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 พบว่า ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

MOTIVATION FOR PLAYING TENNIS OF YOUTH IN CHIANGMAI MUNICIPAL AREA IN 2008

AN ABSTRACT

BY

KRITTAPROD BOONROTE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the

Master of Education Degree in Physical Education

at Srinakharinwirot University

May 2009

Krittaprod Boonrote. (2009). *Motivation for Playing Tennis of Youth in Chiangmai Municipal Area in 2008*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Wattana Suthiphan, Assoc. Prof. Parkpoom Ratanarojanakool.

This study was intended to find and compare motivations to play tennis of the youths in Chiangmai Municipal schools and clubs. The subjects of 375, 220 boys and 155 girls, were stratified randomly sampled. The tool was the writer's constructed rating scale questionnaire with its reliability of 0.95. After the data were treated for percentage, standard deviation and mean differences by t-test (Independent).

It was found as follows:

1. The motivations of the subjects were at a high level.
2. When compared their motivations between boys and girls, there were no significant differences.
3. When compared their motivations between school tennis players and club tennis players, there were significant differences, at .05 level of confidence.

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันกีฬาเทนนิสเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในประเทศไทยซึ่งในอดีตนั้น กีฬาเทนนิสถูกนำเข้ามาในประเทศไทยครั้งแรกเมื่อใด ไม่มีหลักฐานแน่ชัด แต่จะเป็นที่นิยมเล่นเฉพาะในหมู่ข้าราชการ เพราะต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศอยู่เสมอในที่สุด ปี พ.ศ. 2469 กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ทรงจัดตั้ง ลอน เทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยขึ้น ตั้งแต่นั้นกีฬาเทนนิสจึงเจริญรุ่งเรืองตลอดมาในประเทศไทย และในปี พ.ศ. 2470 ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย จัดการแข่งขันชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยเป็นครั้งแรกที่สโมสรสีลม กิจการของสมาคมดำเนินงานมาจนถึง รัชกาลที่ 7 พระองค์ทรงรับ ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์จนถึงปัจจุบัน กีฬาเทนนิสเป็นที่นิยมกันมากขึ้น มีสนามเทนนิสมากมาย มีการแข่งขันทั้งในระดับเยาวชน อุดมศึกษา ประชาชน และผู้สูงอายุ ของสถาบันการศึกษา หน่วยงาน องค์กรต่างๆ เพิ่มขึ้น มีการส่งเสริมในระดับจังหวัด ระดับเขต ระดับประเทศ จนถึงระดับสากล แสดงถึงความสามารถของนักเทนนิสชาวไทย กีฬาเทนนิสเจริญเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ก้าวเข้าสู้การแข่งขันระดับนานาชาติ กีฬาโอลิมปิกยุคใหม่ ก็มีการแข่งขันอย่างเป็นทางการ ครั้งแรก คือ ปี ค.ศ. 1990 ที่บาร์เซโลน่า ซึ่งก่อนนั้นก็เป็นกีฬาสาธิต ในปี ค.ศ. 1988 ที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ ในช่วงที่ภราดร ศรีชาพันธ์ นักกีฬาเทนนิสอาชีพของไทยถูกจัดอันดับอยู่ในนักเทนนิสอาชีพ 10 คนแรกของโลก ก็ส่งผลให้ประชาชนหันมาเล่นกีฬาเทนนิสกันอย่างแพร่หลาย มีการซื้ออุปกรณ์การเล่นกีฬาเทนนิสเพิ่มมากขึ้นกว่าปกติ มีการจ้างผู้ฝึกสอนเทนนิสเพิ่มมากขึ้น เห็นได้ว่าส่งผลต่อกระแสการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาในช่วงนั้นๆ (พิเชษฐ นนทรักส์. 2545: 1-8)

กีฬาเทนนิสเป็นกีฬาที่ประชาชนให้ความสนใจเป็นจำนวนมากดูได้จากจำนวนนักกีฬาที่ลงทำการแข่งขันเทนนิสที่จัดโดยหรืออยู่ภายใต้การดูแลของลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปีโดยประมาณ 300 ถึง 500 คน โดยดูสถิติจากผู้ที่ลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขันในรายการที่ทางลอนเทนนิสสมาคมฯ เป็นผู้รับรองตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2549 ถึง พ.ศ. 2550 โดยทางลอนเทนนิสสมาคมฯ มีนโยบายในการส่งเสริมการเล่น และการแข่งขันกีฬาเทนนิสของประชาชนทั่วไปและของเยาวชนทุกระดับอย่างต่อเนื่อง ทั้งแผนการจัดสร้างสนามกีฬาให้เพียงพอต่อความต้องการ การพัฒนาขีดความสามารถของผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิสให้เป็นมาตรฐาน สากลเทียบเท่าผู้ฝึกสอนต่างชาติ และการสนับสนุนและพัฒนาระดับความสามารถให้ผู้ตัดสินกีฬาเทนนิสไทยสู่ระดับโลก (ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. 2551: ออนไลน์)

ในปี พ.ศ. 2549 ประเทศไทยมีนักกีฬาเทนนิสอาชีพที่ลงทำการแข่งขันระดับโลก จำนวน 72 คน สามารถแบ่งเป็นระดับเยาวชน และระดับอาชีพชายและระดับอาชีพหญิง ซึ่งเห็นได้ว่าเทนนิสระดับอาชีพของไทยมีการพัฒนาขึ้นและสามารถก้าวเข้าสู่ระดับอาชีพได้อย่างต่อเนื่อง กีฬาเทนนิสจึงเป็นการออกกำลังกายอย่างหนึ่ง มีการพัฒนาตามยุคและสมัย ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงตามเทคโนโลยีและวิวัฒนาการ ซึ่งสามารถเล่นได้ทุกวัยตามความเหมาะสม สามารถเล่นได้ทั้งประเภท เดี่ยว ประเภทคู่ ประเภททีม ชายและหญิง ช่วยพัฒนาร่างกายให้แข็งแรง สมบูรณ์ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัย ได้เล็งเห็นความสำคัญของแรงจูงใจในการออกกำลังกาย โดยใช้เทนนิสเป็นสื่อเพื่อให้เกิดความนิยม และส่งผลถึงความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยเฉพาะในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีเยาวชนที่เป็นนักเรียนหนาแน่น อีกทั้งยังเป็นเมืองท่องเที่ยวขนาดใหญ่ของประเทศ ย่อมมีความต้องการออกกำลังกาย โดยการเล่นกีฬาเทนนิส เพื่อพัฒนาส่งเสริมสุขภาพของตนเอง และในปัจจุบันเขตเทศบาลนครเชียงใหม่มีสนามเทนนิสเกิดขึ้นมากมาย ได้แก่ สนามเทนนิสสมโภช 700 ปี สนามเทนนิสเทศบาลนครเชียงใหม่ สนามเทนนิสสมาคมพาณิชย์สามัคคีเชียงใหม่ สนามเทนนิสสโมสรนวรัฐเชียงใหม่ และสนามเทนนิสหมู่บ้านจัดสรรต่าง ๆ ซึ่งเป็นสถานที่เล่นเทนนิสของเยาวชน ประชาชนในเขตเทศบาล อีกทั้งยังมีแม็ทช์การแข่งขันระดับเยาวชนเกิดขึ้นมากมายในจังหวัดเชียงใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงแรงจูงในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ประจำปี 2551 ในด้านต่างๆ เช่น แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการเล่นกีฬาเทนนิสจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะได้นำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการจัดการ ส่งเสริมให้สอดคล้องแรงจูงใจในการเล่นเทนนิสที่เหมาะสมให้กับเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ อันจะเป็นแนวทางและข้อมูลสำคัญในการพัฒนาและส่งเสริมกีฬาเทนนิสได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ประจำปี 2551

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน ชาย และหญิง

3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนที่เล่นในโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นในสโมสร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ทำการวิจัยไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขและจัดการในการส่งเสริมการเล่นกีฬาเทนนิส สอดคล้องกับแรงจูงใน และความต้องการของเยาวชนที่เป็นนักเรียน และยังจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ผู้ที่สนใจในการทำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการเล่นกีฬาเทนนิสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในโรงเรียนและสโมสรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน 15,000 คน แยกเป็นเพศชาย 8,500 คน และเพศหญิง 6,500 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในโรงเรียนหรือสโมสรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ได้แก่ โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โรงเรียนปรินส์รอแยลวิทยาลัย โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย โรงเรียนดาราวิทยาลัย สโมสรเทนนิส 700 ปี สโมสรเทนนิสเทศบาลนครเชียงใหม่ สโมสรเทนนิสสมาคมพาณิชย์สามัคคีเชียงใหม่ และสโมสรเทนนิสนวรัฐ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 375 คน แยกเป็นเพศชาย 220 คน และหญิง 155 คน โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

    1.1 เพศ

        1.1.1 เพศชาย

        1.1.2 เพศหญิง

    1.2 สถานภาพ (สังกัดที่เล่น)

        1.2.1 เล่นในโรงเรียน

        1.2.2 เล่นในสโมสร

2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 มี 2 ด้านดังนี้

    2.1 แรงจูงใจภายใน

    2.2 แรงจูงใจภายนอก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงจูงใจ** หมายถึง ภาวะใด ๆ ก็ตามที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาหรือการนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย หรือเงื่อนไขที่ต้องการปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาอาจเป็นเครื่องล่อ รางวัล การลงโทษ การทำให้เกิดการตื่นตัวรวมทั้งทำให้เกิดความคาดหวัง

2. **เยาวชน** หมายถึง บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ทั้งเพศชายและหญิง ที่เล่นกีฬาเทนนิสเพื่อการออกกำลังกาย หรือเพื่อการแข่งขัน ทั้งเล่นหรือทำการฝึกซ้อมภายในโรงเรียนหรือกับสโมสรอื่นๆ ซึ่งอยู่ภายในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551

3. **เขตเทศบาลนครเชียงใหม่** หมายถึง ท้องถิ่นซึ่งได้มีพระราชกฤษฎีกาออกตามความในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 จัดตั้งขึ้นเป็นเทศบาล และพระราชบัญญัติการเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาลเป็นเทศบาลตำบล พ.ศ. 2542 ขึ้นเป็นเทศบาลตำบล โดยกำหนดเขตพื้นที่ของเทศบาลนั้นไว้ด้วย

4. **โรงเรียน** หมายถึง สถาบันที่ให้การศึกษา ให้การสนับสนุน ส่งเสริมการเล่นกีฬาเทนนิส ทั้งในด้านการเรียนการสอน การออกกำลังกาย หรือเพื่อการแข่งขันสำหรับเยาวชน และนักเรียนของโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โรงเรียนปรินส์รอแยลวิทยาลัย โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย และโรงเรียนดาราวิทยาลัย

5. **สโมสร** หมายถึง เป็นสถาบันที่รวมสมาชิกที่สนใจกีฬาเทนนิส โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการสำหรับผู้ที่เป็นสมาชิกมีความสนใจที่จะเล่นหรือฝึกซ้อมกีฬาเทนนิส ได้แก่ สโมสรเทนนิส 700 ปี สโมสรเทนนิสเทศบาลนครเชียงใหม่ สโมสรเทนนิสสมาคมพาณิชย์สามัคคีเชียงใหม่ และสโมสรเทนนิสนวรัฐ จังหวัดเชียงใหม่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

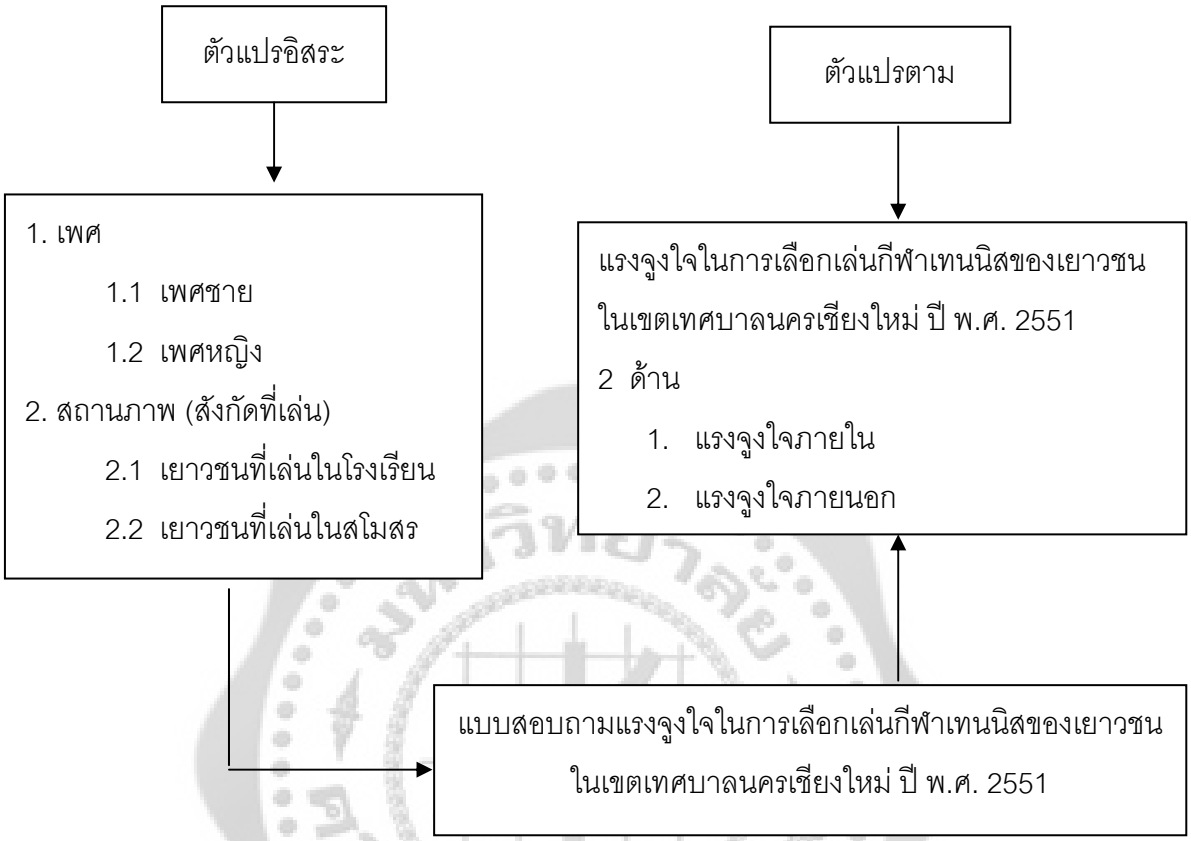

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ระหว่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน
2. ระหว่างเยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาจากเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยโดยผู้วิจัยนำเสนอสาระสำคัญตามลำดับดังนี้

1. ประวัติกีฬาเทนนิส
2. กีฬาเทนนิสในประเทศไทย
3. ความหมายของแรงจูงใจ
4. ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ
5. ประเภทของแรงจูงใจ
6. แรงจูงใจภายใน
7. แรงจูงใจภายนอก
8. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
9. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
10. แรงจูงใจในการฝึกซ้อมกีฬา
11. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
12. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดเชียงใหม่
13. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    13.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
    13.2 งานวิจัยในประเทศ

ประวัติกีฬาเทนนิส

มีหลักฐานพบว่า ประมาณศตวรรษที่ 13 ประเทศฝรั่งเศสมีการเล่นเกมซึ่งเป็นต้นกำเนิดของกีฬาเทนนิสเรียกว่า เจอเดอปูม (Le Jeu Du Paume) หรือเป็นภาษาอังกฤษว่า เกมของฝ่ามือ (The Game of the Palm) เป็นกีฬาของชนชั้นสูงที่เล่นในร่มโดยใช้ฝ่ามือตีลูกบอลทรงกลม หลังจากนั้นจึงมีการใช้แร็คเก็ตแทนฝ่ามือ

ในตอนต้นศตวรรษที่ 17 มีการสร้างคอร์ทนับร้อยในกรุงปารีสและกีฬานี้เป็นที่นิยมมากจนกระทั่งนำไปสู่การพนัน ทำให้กีฬานี้ถูกห้ามเล่นในที่สาธารณะแต่อนุญาตให้เล่นได้ในกลุ่มสังคมชั้นสูง

ตอนปลายศตวรรษที่ 16 เจอเดอปูม (Le Jeu Du Paume) ถูกนำเข้าไปในประเทศอังกฤษ จึงนับได้ว่าประเทศอังกฤษมีส่วนในการพัฒนากีฬานี้

อุปกรณ์การเล่นต่าง ๆ ได้จดทะเบียนลิขสิทธิ์ไว้ตามกฎหมาย ซึ่งประกอบด้วย เสา ตาข่าย ลูกบอล ไม้แร็กเกตและกติกาการเล่น สนามเทนนิสของเขามีลักษณะตรงกลางแคบแต่ทางด้านท้ายสนามผายออก คล้ายนาฬิกาทราย สำหรับตาข่ายที่ใช้กั้นตรงกลางสูง 7 ฟุตเหมือนตาข่ายแบดมินตัน

ในระยะต่อมากีฬาเทนนิสเป็นที่นิยมและเล่นกันทั่วทั้งประเทศอังกฤษ แต่ละแห่งก็ตั้งกฎเกณฑ์และกติกาของตนเองขึ้น ตาข่ายที่กั้นกลางสนามก็เลื่อนจากที่สูงมาตั้งบนพื้น ในปี ค.ศ. 1875 สโมสรแมรี่ลีบอน คริกเกต (The Marylebone Cricket Club) ซึ่งเป็นสโมสรที่สำคัญในการดูแลมาตรฐานของเกมส์กีฬาต่าง ๆ และได้รับการสนับสนุนจากสโมสรออลอิงแลนด์โครเกท์ (The All England Croquet Club) ก่อตั้งเมื่อปี 1868 อยู่ชานเมืองของกรุงลอนดอนที่มีชื่อว่า วิมเบิลตัน (Wimbledon) ได้พยายามเข้ามามีบทบาทในการควบคุมมาตรฐานของกีฬานี้ และได้ตั้งกติกาลอนเทนนิสขึ้นมาใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากของพันตรีวิงฟิลด์ ทำให้คนอังกฤษหันมาเล่นเทนนิสกันมากขึ้น มีการสร้างสนามเทนนิสขึ้นทั่ว ๆ ไป และในปี ค.ศ. 1877 ได้มีการจัดการแข่งขันเทนนิสชิงชนะเลิศแห่งชาติขึ้นเป็นครั้งแรก

ปัจจุบันสิ่งที่เป็นของพันตรีวิงฟิลด์ที่เหลืออยู่ให้เห็นได้แก่ อุปกรณ์การเล่นที่เป็นตาข่าย กับชื่อคำว่า "เทนนิส" เท่านั้น นอกจากนั้นได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งสิ้นรวมทั้งคอร์ท กติกาการเล่นและวิธีนับคะแนน พันตรีวิงฟิลด์จึงเปรียบเสมือนบิดาแห่งวงการเทนนิสโลก รูปปั้นของ พันตรีวิงฟิลด์ตั้งอยู่ที่ลอนเทนนิสสมาคมแห่งอังกฤษ

จากหลักฐานที่บันทึกส่วนใหญ่ พบว่า แมรี่ เอาเทอร์บริดจ์ (Mary Outer bridge) ได้ไปพบกีฬาเทนนิสที่เบอร์มิวดา (Bermuda) และในปี 1874 ได้นำอุปกรณ์และวิธีการเล่นกีฬานี้มาเผยแพร่ในประเทศอเมริกา โดยเล่นกันที่ สโมสร สตาเท่น ไอซ์แลนด์ คริกเก็ตและเบสบอล (The Staten Island Cricket and Baseball Club) รัฐนิวยอร์ก แต่นักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ ทอม ท๊อด (Tom Todd) ได้บันทึกไว้ว่าเป็น ดร.เจมส์ ไวส์ (Dr. James Dwight) เป็นน ผู้นำกีฬาเทนนิสเข้ามายังประเทศอเมริกาในตอนต้นของปีเดียวกัน ที่จริงแล้วก็ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าใครเป็นคนแรก อย่างไรก็ตาม เมรี่ เอาท์เทอบริดจ์ (Mary Outer bridge) เป็นคนที่พยายามผลักดันกีฬาเทนนิสในรัฐนิวยอร์ก ส่วน ดร.เจมส์ ไวส์ (Dr. James Dwight) แพทย์หนุ่มจากมหาวิทยาลัยฮาเวิร์ด (Harvard Medical School) เป็นผู้ที่บทบาทสำคัญต่อวงการเทนนิสของอเมริกาและได้ชื่อว่าเป็น บิดาแห่งกีฬาเทนนิสอเมริกา (Father of Tennis U.S.) ไวท์ (Dwight) ไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนมา แต่กลับทุ่มเทเวลาให้กับเทนนิส โดยเป็นผู้ฝึกสอนแชมป์ชายเดี่ยวคนแรกของอเมริกา ดิกส์ เซียร์ (Dick Sears) และเล่นคู่กับเซียร์ (Sears) จนได้ตำแหน่งชนะเลิศประเภทชายคู่ในรายการ ยู เอส โอเพ่น (U.S. Open)

กีฬาเทนนิสได้ถูกบรรจุอยู่ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกตั้งแต่ครั้งแรกที่กรุงเอเธนส์ (ปี 1896) เรื่อยมาจนถึงการแข่งขันโอลิมปิกที่กรุงปารีสในปี 1924 หลังจากนั้นก็ได้ถูกยกเลิกไปและได้ถูกบรรจุอยู่ในกีฬาโอลิมปิกอีกในปี 1988 ที่กรุงโซล ประเทศเกาหลี

ปี 1913 ได้มีการจัดตั้งสหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (ในสมัยนั้นเรียกว่า สหพันธ์ลอนเทนนิสนานาชาติ (International Lawn Tennis Federation – ILTF) ปัจจุบันคือ สหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (International Tennis Federation – ITF) เพื่อวางกฎระเบียบ กติกาต่าง ๆ ให้เป็นสากลและประสานงานระหว่างประเทศสมาชิก (พิเชษฐ นนทรักส์. 2545: 1-8)

กีฬาเทนนิสในประเทศไทย

ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่า ใครเป็นผู้นำกีฬาเทนนิสเข้ามาสู่ประเทศไทยและในสมัยใด แต่สันนิษฐานว่าคงจะเริ่มเล่นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยชาวอังกฤษและอเมริกันที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย แต่ในขณะนั้นคนไทยยังไม่สนใจการเล่นเทนนิสมากนัก คงเล่นกันในหมู่คนต่างชาติ จนกระทั่งในราวปี พ.ศ. 2460 ประชาชนให้ความสนใจกันมากขึ้น จึงมีการตั้งสโมสรเทนนิสขึ้นอย่างเป็นทางการแห่งแรกที่พระราชอุทยานสราญรมย์ มีสมาชิกครั้งแรกเพียง 10 คน ต่อมาเปลี่ยนสถานที่ไปเล่นที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ แต่ก็ล้มเลิกไปในที่สุด และมีเอกชนตั้งสโมสรลอนเทนนิสขึ้นหลายแห่ง เช่น บริษัทบอร์เนียว บริษัท บอมเบย์เบอร์มา ที่บ้านมิสเตอร์คอลลิน ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศสำหรับในหมู่คนไทยเช่นที่กระทรวงเกษตร สโมสรโรงเรียนนายเรือ

ในปี พ.ศ. 2469 กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ได้ทรงจัดตั้งลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยขึ้น โดยได้รับความร่วมมือจากสโมสรเทนนิส 12 สโมสรคือ ราชกรีฑาสโมสร สโมสรรถไฟ สโมสรกีฬาอังกฤษ สโมสรกีฬาสามัคยาจารย์ สโมสรนครสวรรค์ สโมสรสีลม สโมสรลำปาง สโมสรนวรัฐ สโมสรเชียงใหม่ยิมคานา สโมสรสงขลา สโมสรกลาโหมและสโมสรภูเก็ต ได้ส่งผู้แทนเข้าประชุมกันเป็นครั้งแรกที่วังกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ในที่ประชุมก็ได้ลงมติเอกฉันท์ให้ตั้ง "ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย" และได้ทรงดำรงตำแหน่งนายกของลอนเทนนิสสมาคมเป็นคนแรกพร้อมทั้งได้ออกกฎข้อบังคับของสมาคมฯขึ้นใช้เป็นมาตรฐานทั่วไป ซึ่งได้ใช้เป็นบรรทัดฐานมาจนถึงปัจจุบันนี้คณะกรรมการชุดแรกของลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยคือ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ทรงเป็นนายกสมาคมฯ นายอาร์ดี. เครก เป็นเลขานุการกิติมศักดิ์ พระยาสุพรรณสมบัติเป็นเหรัญญิกกิติมศักดิ์ ส่วนสโมสรที่อยู่ในเครือที่ได้รับเลือกเป็นกรรมการคือ ราชกรีฑาสโมสร สโมสรกีฬาสามัคยาจารย์ สโมสรกีฬาอังกฤษ สโมสรสีลมและสโมสรกลาโหม

พระวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ได้ทรงมีส่วนสำคัญในการสร้างลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย และได้ทรงดำรงตำแหน่งนายกสมาคม ตั้งแต่ พ.ศ. 2470 ถึง พ.ศ. 2482 เป็นเวลาถึง 12 ปี ต่อมาในปี พ.ศ. 2482 พลเอกหลวงพรหมโยธี ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคม ในวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2484 พ.ต.ท.ขุนศรีวรากร ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคม และในปี พ.ศ. 2490 หม่อมเจ้าวิมวาทิตย์ รพีพัฒน์ ทรงเป็นนายกสมาคม ในปลายปี พ.ศ. 2470 ทางลอนเทนนิสสมาคมได้จัดการแข่งขันลอนเทนนิสเพื่อความชนะเลิศแห่งประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรก

กีฬาเทนนิสเป็นกีฬาที่ถือกำเนิดมาเป็นเวลานาน และได้รับการพัฒนารูปแบบการเล่นอย่างต่อเนื่องให้เข้ากับยุคสมัย เพื่อให้มีรูปแบบการเล่นที่สนุกมากขึ้น ซึ่งการเข้ามาของกีฬาเทนนิสในประเทศมีความไม่แน่ชัด แต่หลังจากปี พ.ศ. 2469 ที่มีการจัดตั้งลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยขึ้น กีฬาเทนนิสก็ได้รับความนิยมในประเทศไทยอย่างต่อเนื่องและถือเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในปัจจุบัน (พิเชษฐ นนทรักส์. 2545: 1-8)

ประโยชน์ของการเล่นกีฬาเทนนิส

กีฬาเทนนิส เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ซึ่งจะเห็นได้จากเดกเลกๆ จนกระทั่งคนสูงอายุต่างก็นิยมเล่นกันมาก กีฬาเทนนิสนอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังก่อให้เกิดประโยชน์ในส่วนอื่นๆ อีกด้วย ศุภฤกษ์ มั่นใจตน (2536: 6 – 7) ได้จำแนกประโยชน์ของการเล่นกีฬาเทนนิสไวดังต่อไปนี้

1. ในส่วนของร่างกายทำให้ร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพดี ไม่เจ็บป่วยง่าย ระบบประสาทและกล้ามเนื้อทำงานประสานสัมพันธ์กัน สามารถบังคับส่วนต่างๆของร่างกายให้ทำงานตามความต้องการ มีการหลบหลีก และเปลี่ยนทิศทางได้รวดเร็ว ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการหลบหลีกอันตรายในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนั้นแล้วยังทำให้ทรวดทรงได้สัดส่วนและมีร่างกายสง่า

2. ทำให้จิตใจเบิกบาน คลายความเครียดและความกังวลใจ มีสติ และสมาธิดี มีความอดทน มีความตั้งใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

3. สามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี ฝึกให้มีความสามัคคี รักหมู่คณะ มีน้ำใจนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย เคารพกฎกติกา และมีระเบียบวินัยในตนเอง

4. ส่งเสริมทางด้านสติปัญญา รู้จักการวิเคราะห์ทักษะการเล่นตนเอง และคู่แข่งเพื่อที่จะได้ชัยชนะ

5. สำหรับนักกีฬาเทนนิสที่มีเชื่อสียง ก็จะเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับวงศ์ตระกูล สถาบันและประเทศชาติ

เจริญชัย ใจขาน (2539: 38) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมไว้อีกว่า

1. ทำให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์และแข็งแรง

2. ทำให้มีความรู้และความเข้าใจที่ดีในทักษะการเล่นกีฬา

3. ทำให้สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีการตัดสินใจที่ดี และรวดเร็วอย่างมีเหตุผล สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. ทำให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความฉลาดและปฏิภาณไหวพริบดี

5. ทำให้มีความกลา เชื่อมั่นในตนเอง และกล้าในการแสดงออกในทางที่ถูก

6. ทำให้รู้จักระงับอารมณ์หรืออดกลั้น เป็นคนสุขุมเยือกเย็นขึ้น เมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดอารมณ์เสีย

7. ทำให้มีความซื่อสัตย์ สุจริต และความยุติธรรม

8. ทำให้รู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะ และปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี

9. ทำให้มีความรัก และความสามัคคีในหมู่เพื่อนฝูง และเพื่อนบ้าน

10. ทำให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ และรู้จักการให้อภัย

มารยาทในการเล่นและชมกีฬาเทนนิส

กีฬาเทนนิส เป็นกีฬาของสุภาพชน เพราะเริ่มเล่นกันในชนชั้นสูง แต่ปัจจุบันนี้สามารถเล่นได้ในบุคคลทุกกลุ่ม ทุกอาชีพ ทุกเพศ และทุกวัย สมปอง เกตุคง (2535: 17 – 19) ได้เรียบเรียงมารยาทของการเล่นกีฬาเทนนิสไว้ดังนี้

1. มารยาทและข้อปฏิบัติในการเล่นกีฬาเทนนิส

1.1 แต่งกายให้ถูกต้องเรียบร้อยตามความนิยม

1.2 มีอุปกรณ์เป็นของตนเอง ไม่ควรยืมของผู้อื่นใช้

1.3 กล่าวหรือพูดคุยด้วยวาจาที่สุภาพอ่อนโยน

1.4 ต้องเข้าใจว่ากีฬาเทนนิสไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ แต่แบ่งในด้านฝีมือ

1.5 นักเทนนิสมือใหม่ อาจขอร้องให้นักเทนนิสผู้ที่มีความชำนาญแนะนำ หรือตีโต้ให้แต่ไม่ควรขอให้ประลอง

1.6 มีความสุภาพเรียบร้อย รู้จักขอโทษ และยอมรับในความอาวุโส

1.7 รู้จักเล่นตามลำดับมาก่อนหลัง เมื่อมีผู้อื่นคอยไม่ควรช้อมนาน ควรเปิดโอกาสให้ผู้อื่นเข้าร่วมเล่น โดยเฉพาะสตรีหรือผู้อาวุโส

1.8 ควรมีคำชมเชยผู้ร่วมเล่น ไม่ควรตำหนิหรือสั่งสอนผู้เล่นนอกจากเพื่อนสนิท หรือระหว่างครูกับศิษย์

1.9 ให้เกียรติคู่แข่งในการขานแต้ม ไม่ควรโต้เถียงขัดแย้ง ต้องเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา

1.10 จงเล่นกับผู้ที่มีฝีมือทัดเทียมเรา เพราะถ้าเล่นกับผู้มีฝีมือดีมาก โดยเราตีเสียบ่อยๆ เขาจะรำคาญ

1.11 อย่ากีดขวางการเล่น ไม่ควรเดินตัดสนามในขณะที่กำลังมีคนเล่น

1.12 ถ้าผู้อื่นคอยอยู่ ควรเล่นประเภทคู่และเล่นเซ็ทเดียว

1.13 สุภาพอ่อนน้อม ไม่แสดงอาการดีใจ หรือเสียใจมากเกินไป เมื่อแพ้หรือชนะ ต้องรู้จักสำรวม

1.14 ช่วยเก็บลูกบอลให้คู่แข่ง เมื่อเราไม่ได้เป็นฝ่ายเสิร์ฟ โดยการกลิ้งให้

1.15 เมื่อเป็นฝ่ายรับต้องช่วยขานด้วยว่า “ดีหรือเสีย” เมื่อคู่ต่อสู้เสิร์ฟมา ถ้าไม่แน่ใจหรือเกิดปัญหาใดๆขึ้น ควรขานว่า “เล็ท” คือให้เล่นใหม่

1.16 หลังการเล่นหรือการแข่งขัน ควรแสดงความยินดี ถ้าคู่แข่งชนะหรือแสดงความขอบคุณที่ร่วมเล่น

2. มารยาทสำหรับผู้ชมกีฬาเทนนิส

ไม่ว่าเกมกีฬาใดก็ตาม ผู้ชมจะต้องมีมารยาทที่ดี มิฉะนั้นแล้วอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญ หรือความไม่สงบเรียบร้อยแก่ผู้ชมอื่นๆหรือกับเกมการแข่งขันนั้นๆได้

2.1 ควรมีความรู้ ความเข้าใจในกฎกติกาการแข่งพอสมควร เพื่อให้ชมได้สนุกสนานเพลิดเพลิน หรือตื่นเต้น และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเล่นเทนนิส

2.2 ไม่ควรนำสุราหรือของมึนเมาเข้าไปดื่มในสนาม และควรเข้านั่งประจำที่ก่อนเริ่มการแข่งขัน หากไม่สามารถปฏิบัติได้ควรรอให้จบเกมเสียก่อน ทั้งนี้เพราะความเคลื่อนไหวใดๆในระหว่างการแข่งขันดำเนินการอยู่จะทำให้คู่แข่งเสียสมาธิ

2.3 ไม่ควรส่งเสียงรบกวน หรือปรบมือระหว่างที่ผู้แข่งขันกำลังตีลูกโต้กันไปมา ควรรอการตีโต้นั้นเสร็จสิ้นลงก่อน

2.4 การปรบมือชมเชย ให้กระทำต่อเมื่อผู้เล่นได้ดี อย่าปรบมือเยาะเย้ยผู้เล่นที่เล่นผิดพลาด หรือการได้คะแนนจากการตีลูกสะดุดตาข่ายยกเว้นบางลูกที่ควรได้รับการชมเชย

2.5 ไม่ควรทิ้งหรือขว้างปาสิ่งของลงในสนาม

2.6 ไม่ควรใช้เกมกีฬาเทนนิสเป็นเกมการพนัน

2.7 เมื่อลูกกระดอนออกจากสนามเข้าไปในกลุ่มผู้ชม อย่าขว้างลูกบอลกลับเข้าไปในสนามระหว่างที่การแข่งขันกำลังดำเนินอยู่ ควรคอยจนกว่าการเล่นหยุดลงจึงโยนลูกนั้นไปให้เจ้าหน้าที่เก็บลูก (Ball Boy)

2.8 ไม่ควรซักถาม หรือวิพากษ์วิจารณ์ การตัดสินของกรรมการผู้ตัดสิน ควรให้เกียรติ

ผู้ตัดสินในฐานะเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกมาแล้วเป็นอย่างดี และอยู่ในตำแหน่งในการดูเกมใกล้กว่าคนอื่น

2.9 ถ้ามีพิธีปิด หรือมอบรางวัล ควรให้เกียรติอยู่ในสนามแข่งขันจนเสร็จสิ้นพิธีการ

ข้อควรระวังในการเล่นกีฬาเทนนิส

1. ไม่ควรเอะอะเอ็ดตะโร หรือส่งเสียงหัวเราะดังเกินขอบเขต

2. อย่าเล่นอย่างไม่เต็มใจ ออมฝีมือ หรือสนใจสิ่งอื่นนอกสนามเกินไป ควรตั้งใจเล่นไม่ถ่วงเวลา

3. ถ้าลูกเสิร์ฟมาเสียอย่านับ แต่ถ้าจำเป็นเพื่อรับไม่ให้ลูกบอลกระดอนไปไกลให้รีบขานว่า “เสีย” แล้วเอาไม้เทนนิสกั้นไว้ อย่าตีโต้ข้ามไป

4. อย่าทำการใดให้เป็นการกีดขวางการเล่นของผู้อื่น เช่น วิ่งเดินผ่านสนามขณะที่มีการเล่นหรือฝึกซ้อมใกล้สนามที่มีการแข่งขันอยู่

5. อย่ากระโดดข้ามตาข่ายขณะที่มีการเปลี่ยนแดน

6. สนามที่หวงห้าม หรือจัดไว้เฉพาะ สนามที่กำลังซ่อมแซม หรือสนามที่เปียกแฉะไม่ควรลงไปเล่น

7. รองเท้าฟุตบอล รองเท้าวิ่ง หรือรองเท้าพื้นแข็งอื่นๆ อย่าใช้ใส่ลงไปในสนามเทนนิส เพราะทำให้เกิดอันตรายและพื้นสนามเสีย

8. อย่าวิจารณ์หรือให้คำแนะนำในการตัดสินเมื่อไม่มีหนาที่หรือแย้งคำตัดสิน

9. ไม่ควรมีการพนันขันต่อในการเล่นเทนนิส

10. ไม่ควรนำสุราหรือของมึนเมาเข้าไปดื่มในสนามเทนนิส

การเลือกและการดูแลรักษาอุปกรณ์การเล่น

การเลือกและการดูแลรักษาอุปกรณ์การเล่นเป็นสิ่งสำคัญ ที่ผู้เล่นควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก เพราะอุปกรณ์จะส่งผลต่อการเล่นและการแข่งขัน ตลอดจนลดการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการฝึกซ้อมและการแข่งขันได้ ปัจจุบันอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นเทนนิส ทั้งไม้เทนนิส ลูกบอล หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ต่างได้รับการประดิษฐ์คิดค้น และวิเคราะห์ให้สามารถใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ดร.คาร์ล เฮดริค และคณะ ได้วิเคราะห์ขนาดของไม้เทนนิส ที่มีผลต่อความกว้างของบริเวณจุดกระทบกลาง (Sweet Spot) ที่มีผลต่อแรงสั่นสะเทือนในขณะที่ไม้กระทบลูกบอลที่ผ่านมายังมือ และแขนของผู้ตีว่า “เป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับโครงสร้างของไม้เทนนิส เพื่อให้ไม้เทนนิสผ่อนรับแรงสะเทือนให้มากที่สุด การสั่นสะเทือนที่มากเกินไปเป็นเหตุสำคัญอย่างหนึ่งของอาการบาดเจ็บบริเวณข้อศอก (Tennis Elbow) ซึ่งจะเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเล่นเทนนิสเป็นอย่างมาก แต่ทั้งนี้แรงสั่นสะเทือนอาจ

เนื่องมาจากการขึงเอ็นเทนนิสตึงเกินไปก็เป็นได้ หรือไม้เทนนิสทำด้วยวัสดุที่แข็งเกินไปก็อาจเป็นไปได้เช่นกัน" (Hedrick; et al. 1979: 48) สำหรับอุปกรณ์การเล่นเทนนิสที่ควรคำนึงถึง คือ ไม้เทนนิส เอ็นเทนนิส ลูกเทนนิส และเครื่องแต่งกาย

ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มาเร้าหรือกระตุ้นให้ความต้องการของมนุษย์ได้รับความพอใจและมีผลทำให้พฤติกรรมของมนุษย์บรรลุจุดมุ่งหมาย (โสภา ชูพิกุลชัย. 2529: 10)

อารี พันธ์มณี (2534: 179) กล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อทดแทนภาวการณ์ขาดหรือทำให้อินทรีย์อยู่ในสภาวะสมดุลแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้เป็นสิ่งกำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬาว่า คือ สิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่อยากเล่น พอที่จะเล่นได้ ทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬาแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถ ในการเล่นและแข่งขันกีฬา

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 138) กล่าวว่า การจูงใจเป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมาก พฤติกรรมจะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการแข่งขันกีฬาของนักจิตวิทยาการกีฬา มอรีน อาร์. ไวส์ (วิวรรธน์ นุชอร่ามเนตร. 2552: 11; อ้างอิงจาก Maureen R. Weiss. 1992: 41) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจของนักกีฬาว่าจะประกอบไปด้วยแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก (Intrinsic and Extrinsic

Motivational Orientation) ถ้าบุคคลส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษาเพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจ และประสบการณ์ในความสามารถของแต่ละบุคคล เรียกว่าแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivational) หรือแรงขับภายในของการร่วม (Intrinsic Motives for Participation) แต่ถ้าการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของบุคคลส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมในการเข้าร่วม เช่น การยอมรับทางสังคม การให้รางวัล และสถานภาพทางสังคม จะเรียกว่า แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivational) นอกจากนี้ ไวส์ ได้กล่าวถึงงานวิจัยของแรงจูงใจในการเข้าร่วมใน ช่วงหลัง พบว่า การศึกษาจะครอบคลุมเรื่องของแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกที่เกี่ยวกับความท้าทายของกีฬา (Challenge of Sport) การปรับปรุงพัฒนาทักษะ (Skill Improvement) ความตื่นเต้น (Excitement and Thrills) และจุดมุ่งหมายที่ประสบความสำเร็จ (Achievement of Personal Performance Goal) ชัยชนะ (Winning) และ การได้รับรางวัล (Trophies and Award) จากข้อความที่ไวส์ได้กล่าว คือ ถ้าคนเรามีทั้งแรงจูงใจภายในและภายนอกอยู่ด้วยกันแล้วจะทำให้ไปถึงจุดมุ่งหมายและประสบผลสำเร็จได้อย่างไม่ยาก

มุกดา ศรียงค์; และคณะ (2540: 225) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจ มีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งสภาวะที่ผลักดัน และดึงให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแตกต่างกันไปซึ่งการที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคน ๆ นั้นว่าบุคคลนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด เพราะในบางสถานการณ์เราอาจพบว่า บุคคลที่ตกอยู่ในสถานการณ์ น่าจะมีการแสดงการตอบสนองเป็นพฤติกรรมที่เหมือนกัน แต่กลับมีการแสดงออกที่ต่างกัน เช่น พนักงานที่อยู่ในตำแหน่งหน้าที่บทบาทเดียวกันแต่กลับมีพฤติกรรมการทำงานที่ต่างกัน บางคนขยันรับผิดชอบ บางคนขี้เกียติไม่สนใจ หรือบางคนอาจจะต้องจูงใจด้วยการให้เงินเดือนเพิ่ม แต่บางคนไม่สนใจเงินเดือนแต่ต้องการตำแหน่งมากกว่าเป็นต้น ดังนั้น การทำความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจแนวคิดและทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และบังคับมิให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้

2. เข้าใจในพฤติกรรมผู้อื่น อันจะช่วยให้คนเราควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้ด้วยการเลือกใช้การจูงใจที่เหมาะสมกับบุคคลที่แตกต่างกันนั้น ๆ ได้

3. เข้าใจในพฤติกรรมของสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์ จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ต้องการได้

ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ล้วนแต่มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจทั้งสิ้น เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงทฤษฎีของแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์

ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามี 4 ทฤษฎี คือ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 24 - 31)

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือ สิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำสิ่งนั้น ๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และสนุกที่จะได้เล่นโดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึง แรงจูงใจที่มีลักษณะนิสัยเผชิญหน้า หรือถอยหนีทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่จะประสบความสำเร็จลบด้วยความต้องการที่จะถอยหนีความล้มเหลว สิ่งที่จะได้เพิ่มจากผลลบ คือแรงจูงใจภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาเตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory) โดยอธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ แรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีความพยายามที่จะทำสิ่งที่ยากขึ้น (Mastery) และมีความต้องการที่จะฝึกสิ่งที่ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ รับรู้ว่าตนเองประสบความสำเร็จ และสามารถทำในสิ่งที่ยากขึ้นได้ แต่ในทางตรงข้าม นักกีฬาไม่อยากทำสิ่งที่ยากขึ้นเมื่อรับรู้ว่าทำแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬา นักกีฬาที่มีการรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถก็จะเกิดความมั่นใจ มีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากยิ่งขึ้น และมีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งที่ยากมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) ไฮเดอร์ อธิบายว่า ความพยายามของมนุษย์ในการอ้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจการกำหนดพฤติกรรม และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตนเองจะทำให้แรงจูงใจในการกระทำนั้นมั่นคงยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถใช้อธิบายความสามารถของตนเองด้วยทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์ ประกอบด้วย ปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck)

การอ้างสาเหตุในการกระทำของนักกีฬาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในปัจจัยประกอบ

ส่วนบุคคล คือ ความสามารถและความพยายาม และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงานและโชค เช่น นักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของการแพ้การแข่งขัน เพราะทีมคู่แข่งขันเก่งกว่า ฝีมือเก่งกว่า

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) เป้าหมาย คือ บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการจะกระทำให้สำเร็จ ซึ่งเป้าหมายมีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน 4 ประการ คือ

4.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจและการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อม หรือแข่งขันให้แก่นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมและความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาตั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

4.2 การใช้พลังในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) ขณะที่นักกีฬามีความตั้งใจ และทำการเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมที่กำหนดไว้นั้น นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

4.3 ความพยายามต่องานระยะยาว (Prolong Effort) การกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมจะส่งผลถึงความอดทน หรือความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วย นักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอดทน และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

4.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม การวางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้นผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติ คือควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการจัดตารางเวลาของตนเองกับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสมเพื่อช่วยให้นักกีฬาได้รู้จักการจัดการกับตนเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสม

ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์

ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (สมนึก บุญนาค. 2548: 11-12 ; อ้างอิงจาก Maslow. 1970: 35 - 46) มาสโลว์ อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized

Needs) แรงจูงใจลำดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อน แรงจูงใจลำดับสูง จึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ

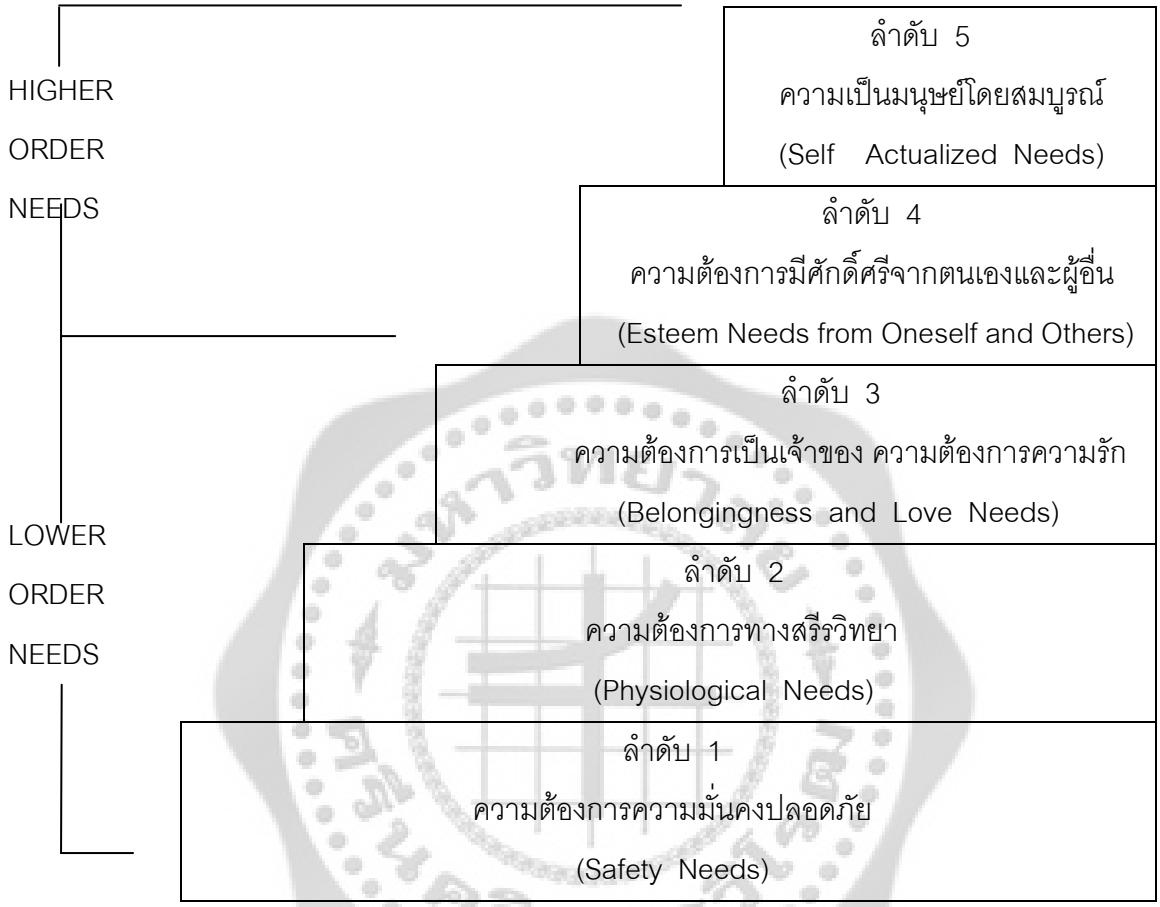

ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่โหยหิว มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่ม กันร้อนกันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่นๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการอันดับแรก ยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงจูงใจประเภทอื่นๆ ก็ยากที่จะบังเกิดขึ้นได้

แรงจูงใจลำดับที่ 2 คือ แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สิน เมื่อต้องการอันดับแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิต ทรัพย์สินและสิ่งอื่นๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจอันดับที่ 3 คือ แรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกว่าตนมีชาติตระกูล

มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีโรงเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาทรห่วงใยและก็ต้องการห่วงใยอาทรเกื้อกูลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจอันดับที่ 4 คือ แรงจูงใจเพื่อการแสวงหาและรักศักดิ์ศรีเกียรติยศทั้งด้วยสำนึกของตนเองและด้วยการกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีหน้ามีตา มีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจลำดับที่ 5 คือ แรงจูงใจเพื่อตระหนักรู้ความสามารถของตนกับประพฤติปฏิบัติตนตามความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่า คนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิตเพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

ทฤษฎีการจูงใจของเฟรเดอริค เฮอร์ซเบริ์ก (Herzberg's Dual Factor Theory)

เฮอร์ซเบิร์ก (เจริญ บุญทศ. 2544: 23 ; อ้างอิงจาก Herzberg. 1959: 63) ได้สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นมาโดยได้ลบล้างความเชื่อที่ว่า เงินเป็นเพียงสิ่งเดียวที่กระตุ้นให้คนอยากจะทำงาน จากการสัมภาษณ์วิศวกรและนักบัญชี 200 คน จากโรงงานอุตสาหกรรมในเมืองพิทสเบิร์ก มลรัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา เพื่อจะหาว่าองค์ประกอบอะไรที่จะมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกในด้าน ทำให้เกิดความสุขในการทำงานและความเป็นทุกข์ในการทำงาน สรุปว่า องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพอใจงานจะไม่เหมือนกับองค์ประกอบที่นำไปสู่ความไม่พอใจงาน ปัจจัยที่สร้างความไม่พอใจในงานอาจเรียกว่า เป็นปัจจัยบำรุงรักษาจิตใจหรือปัจจัยค้ำจุน ได้แก่ นโยบายต่าง ๆ และลักษณะการบริหารงาน การนิเทศสภาวะของการทำงานสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล เงิน สถานภาพและหลักประกันความมั่นคง ปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้เพิ่มขีดความสามารถในการทำงานของคนงาน แต่จะเป็นตัวประกอบที่เป็นปัจจัยการสูญเสียในการปฏิบัติงานของคนงานปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจหรือปัจจัยกระตุ้นจูงใจคนทำงาน ได้แก่ ความรู้สึก สัมฤทธิ์ผล ความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ และการได้รับการยกย่อง ซึ่งคนสามารถจะมีประสบการณ์ในงานและงานนั้นเป็นลักษณะที่ท้าทายความสามารถ ปัจจัยเหล่านี้จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานให้แก่บุคคล จะเห็นได้ว่าปัจจัยค้ำจุนนั้นเป็นเพียงองค์ประกอบเสริม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจถือเป็นปัจจัยหลักที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกองค์กรหรือหน่วยงาน เช่น ค่าจ้าง สภาพแวดล้อม การทำงาน รวมทั้งการบริหารงาน หากสิ่งเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างเพียงพอ ความไม่พอใจจะหายไป แต่ก็จะไม่มีผลทำให้เกิดทัศนคติทางด้านบวกหรือแรงจูงใจขึ้น ส่วนปัจจัยกระตุ้นนั้นถือเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจการทำงาน รวมทั้งการชื่นชมยินดีในผลงานและความสามารถของตน เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ทฤษฎีการจูงใจของเฮิร์ซเบิร์กสามารถที่จะนำมาวิเคราะห์ร่วมกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ได้

ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน

เบย์คอน (กิติ พยัคคานนท์. 2533: 128 ; อ้างอิงจาก Baykon) ได้สรุปทฤษฎีของเบย์คอน ว่า ความต้องการจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

1. ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้าเป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการจากเขา เราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

2. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ใคร ๆ รักใคร่แล้วเราก็มีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือตัณหาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดที่เราต้องการต่อไปอีกก็คือ เกียรติยศชื่อเสียงซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่องเรา และก็จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นได้

3. ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นนั้นได้คงอยู่ตลอดไปเมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นแล้วทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลนับว่าเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต

ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแม็คเคลแลนด์

แม็คเคลเลนด์ (เจริญ บุญทศ. 2544: 25) นักจิตวิทยาได้ทำการวิจัยในเรื่องความต้องการความสำเร็จ พบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงทั้งหมดแตกต่างกับบุคคลอื่นโดยทั่วไป โดยจะมีลักษณะดังนี้

1. มีความรับผิดชอบสูง แสวงหาโอกาสเพื่อจะได้โอกาสในการรับผิดชอบแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ พวกนี้มีความปรารถนาจะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอมีเป้าหมายระดับกลาง เพราะหากไม่ประสบผลสำเร็จแล้วจะรู้สึกไม่สบายใจ ดังนั้นจึงไม่ตั้งเป้าหมายไว้สูงเกินไป เพื่อลดความเสี่ยงและให้ความเชื่อมั่นในความสำเร็จสูง

2. ต้องการได้รับข้อมูลกลับที่ทันการณ์เกี่ยวกับงานของตนว่าสำเร็จหรือล้มเหลว เพื่อการตัดสินใจของตนในงานครั้งต่อไป

3. ต้องการทำงานร่วมกับผู้ที่มีความสามารถ ปรับปรุงความสามารถให้ทัดเทียมผู้มีความสามารถ ความรู้สึกเช่นนี้ จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดความมานะและประสบความสำเร็จที่สูงขึ้นไป

ประเภทของแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจ และวิธีที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ทาง (พีระพงศ์ บุญศิริ. 2536: 65) คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด เกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพลมาซึ่งได้แก่ บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจลักษณะนี้ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140 - 142) จำแนกแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ และการขับถ่าย

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน และผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือ ความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motives)

2) แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motives)

3) แรงจูใจใฝ่อำนาจ (Power Motives)

4) แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motives)

แรงจูงใจภายใน

เทย์เลอร์ และลูธัน (สมบัติ กาญจนกิจ; และสมหญิง จันทรุไทย. 2542 ; อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan. 1959) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬาเป็นแรงจูงใจในการเล่นเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

เดซี่ (Deci. 1975: 61-63) ให้คำจำกัดความของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นความต้องการของบุคคลที่จะมีความรู้สึกว่าตนมีความสามารถและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการยืนยันว่าพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจภายใน (Intrinsically Motivated Behaviors) เป็นพฤติกรรมซึ่งถูกจูงใจโดยความต้องการของบุคคลเพื่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ (Competent) และตัดสินใจได้ด้วยตนเอง (Self-Determining) พฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายในถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท ประเภทแรกเป็นพฤติกรรมที่พยายามค้นหาสถานการณ์ที่จะเปิดโอกาสให้บุคคลได้พบกับความท้าทาย ซึ่งเขามีความสามารถจัดการได้ ถ้าระดับความท้าทายนั้นต่ำเกินไป (เช่นถ้าเขาเกิดความเบื่อหน่าย) หรือถ้าระดับความท้าทายสูงเกินไป เขาก็จะค้นหาสถานการณ์ที่มีความท้าทายในระดับที่เขาสามารถจัดการได้ พฤติกรรมประเภทที่สองซึ่งทำให้เกิดแรงจูงใจภายในคือ พฤติกรรมที่ต้องการเอาชนะสถานการณ์ที่ท้าทายซึ่งเขากำลังเผชิญหรือทำให้เกิดขึ้น รวมถึงพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการลดความไม่สอดคล้องระหว่างความคาดหวังกับสภาวะที่เป็นจริง (Dissonance) การลดความไม่มั่นใจ (Uncertainty) หรือลดความผิดเพี้ยนจากที่ควรเป็น (Incongruity) และเดซี่ (Deci. 1975: 23) ยังกล่าวถึงกิจกรรมที่เกิดจากการจูงใจภายใน (Intrinsically Motivated Activities) ว่าเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นโดยไม่มีรางวัลจากภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากตัวกิจกรรมเองเท่านั้น บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมเนื่องจากเขามีความสนใจหรือเห็นคุณค่าในตัวกิจกรรม ซึ่งไม่ใช่เนื่องจากว่ากิจกรรมนั้นจะนำไปสู่รางวัลภายนอก แต่กิจกรรมนั้นมีความสำคัญในตัวของมันเอง ไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้เพื่อทำให้บรรลุเป้าหมายเท่านั้น

บีช (Beach. 1980: 438) กล่าวถึงแรงจูงใจภายในว่า เกิดขึ้นในขณะที่บุคคลกำลังกระทำกิจกรรม ซึ่งเขาได้รับความพึงพอใจจากตัวกิจกรรมที่ได้เข้าร่วม โดย Beach ให้ความเห็นว่าแรงจูงใจภายในเป็นรางวัลภายใน (Internal Reward) เป็นส่วนหนึ่งที่มีในเนื้องานโดยตรง ส่วนปัจจัยจูงใจภายนอกนั้นเป็นสิ่งล่อใจหรือรางวัลที่บุคคลชื่นชมหลังจากที่เขาได้ทำงานเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของงานหรือรางวัลที่ได้รับจากภายนอกเช่น ค่าจ้าง วันหยุดพักผ่อนและเงินบำนาญเป็นต้น

เฟลด์แมน (Feldman. 2001: 121) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำกิจกรรมอันเนื่องจากความสนุกสนานของเขาเอง แต่ไม่ใช่การกระทำเพื่อหวังรางวัลจากการกระทำนั้น

คอร์สินี่ (Corsini. 2002: 505) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกอันเนื่องจากความสนใจหรือความมีคุณค่าที่มีในสิ่งนั้น มากกว่าการแสดงพฤติกรรมเพื่อความมุ่งหวังในรางวัลบางอย่างหรือตัวเงินเช่น การตกปลาเนื่องจากมีความสุขเมื่อได้ทำ แต่ไม่ใช่การตกปลาเพื่อยังชีพ

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2530: 236) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดีทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น เป็นรางวัลอยู่แล้ว

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 23-24) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าหมายถึง สภาวะของคนที่มีความต้องการและอยากแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่างด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจน่ายินดีในงานตน การเกิดแรงจูงใจภายในนั้นมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความสนใจ (Interest) ความสนใจที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่สนใจนั้น

2. ความต้องการ (Need) ทุกคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ และความต้องการนั้นจะเป็นการกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจและพยายามแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

3. เจตคติ (Attitude) เจตคติเป็นความรู้สึกภายใน ถ้าคนมีเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะเป็นแรงจูงใจทำให้คนพยายามทำสิ่งนั้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

ทฤษฎีแรงจูงใจภายใน

ไวท์ (Deci; & Ryan. 1985: 5; อ้างอิงจาก White. 1959) ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวคิดใหม่ซึ่งเป็นที่ยอมรับและสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานทฤษฎีแรงจูงใจได้ โดยสามารถอธิบายสาเหตุของการเล่น (Plays) การสำรวจค้นคว้า (Exploration) และพฤติกรรมอื่นๆ อีกมากมายซึ่งไม่ต้องอาศัยปัจจัยเสริมให้พฤติกรรมคงอยู่และดำเนินต่อไป และยังสามารถอธิบายกระบวนการทางจิตวิทยาอีกหลายอย่างที่รวมอยู่ในพัฒนาการของพฤติกรรมตามปกติและพฤติกรรมที่เกิดจากความตั้งใจของมนุษย์ ซึ่ง White เรียกว่าแรงจูงใจใฝ่ประสิทธิผล (Effectance Motivation) ทั้งนี้เนื่องจาก White ให้ความเห็นว่ามนุษย์มีแรงจูงใจมาแต่กำเนิด (Innately Motivated) ซึ่งคงหมายถึงแรงจูงใจภายในนั่นเอง และนำมาจัดการกับสิ่งแวดล้อมภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นความรู้สึกของการมีความสามารถ

(Efficacy) โดยถือว่าเป็นรางวัลที่ได้รับจากการมีปฏิสัมพันธ์ของความสามารถในการกระทำของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกอีก และยังทำให้พฤติกรรมคงอยู่ต่อไปได้โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาแรงเสริมจากภายนอก แรงจูงใจใฝ่ประสิทธิผลเป็นแหล่งพลังที่มีอยู่ภายในตัวบุคคลซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมที่หลากหลาย ความต้องการมีประสิทธิผลถือว่าเป็นพื้นฐานของแรงจูงใจภายใน ซึ่งจะทำให้เกิดพลังความสามารถในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ต้องใช้สิ่งเร้า ในมุมมองของทฤษฎีเชิงประจักษ์ มีการกล่าวถึงแรงจูงใจที่เกิดขึ้นโดยปราศจากสิ่งเร้า (Non-drive based Motivation) ว่าเป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และพลังความสามารถ (Energy) เป็นสิ่งที่มีอยู่ภายในตัวบุคคลโดยธรรมชาติ

เดซี่ และไรอัน (Deci; & Ryan. 1985 : 8) กล่าวถึงทฤษฎีเชิงอินทรีย์ (Organismic Theory) ว่า เป็นทฤษฎีที่เกิดจากฐานความคิดโดยสรุป (Assumption) เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย หมายถึงมนุษย์มีการกระทำต่อสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกเพื่อให้เกิดการตอบสนองความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ภายในกระบวนการดังกล่าว พฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้น เป็นผลมาจากโครงสร้างภายในที่มีการขัดเกลาประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง การต่อสู้เพื่อดำรงชีวิต (Life Force) หรือการใช้พลังความสามารถ (Energy) เพื่อการกระทำกิจกรรมหรือเพื่อการพัฒนาโครงสร้างภายในคือสิ่งที่ เดซี่ และไรอัน กล่าวโยงว่าเป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายในนี้เป็นต้นกำเนิดของพลังความสามารถ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของความตื่นตัวโดยธรรมชาติของมนุษย์ ในขณะที่พฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีพื้นฐานมาจากแรงขับทั้งหมดทุกพฤติกรรม หรือเกิดขึ้นมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก อย่างไรก็ตาม เดซี่ (Deci; & Ryan. 1985: 28; อ้างอิงจาก Deci. 1975) ให้ความเห็นว่า ความต้องการมีความสามารถของมนุษย์ จะนำไปสู่การแสวงหาหนทางในการเอาชนะสิ่งที่ท้าทายที่ไม่เกินสมรรถนะที่บุคคลมีอยู่ รวมทั้งผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการใช้ความสามารถในการกระทำกับสิ่งเร้าที่ท้าทายนั้น ซึ่งความเห็นนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ แดนเนอร์ และลองกี้ (Deci; & Ryan. 1985: 28; อ้างอิงจาก Danner; & Lonky. 1981) ที่ว่า เมื่อเด็กมีอิสระในการเลือกกิจกรรมที่เขาจะต้องทำ เขาก็จะเลือกกิจกรรมที่มีความยากในระดับที่เขาสามารถทำได้ ส่วน ฮาร์เตอร์ (Harter. 1981a) แยกแนวคิดเรื่องความต้องการมีประสิทธิผลของ White ออกเป็นสามองค์ประกอบย่อยคือ ความต้องการความท้าทาย (Challenge) ความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) และความรอบรู้ที่เป็นอิสระ (Independent Mastery) องค์ประกอบย่อยทั้งสามอย่างนี้ ถูกนำไปพัฒนาเป็นแบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกสำหรับเด็กในเวลาต่อมา

ซิกส์เซนท์มิฮอลยี่ (Deci; & Ryan. 1985: 29; อ้างอิงจาก Csikszentmihalyi. 1975) ให้ความสำคัญกับความสนุกสนานเพลิดเพลิน (Enjoyment) ของมนุษย์ โดยให้ความเห็นว่ากิจกรรมที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจภายในได้จะมีความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นลักษณะสำคัญอยู่ภายใน และเป็นรางวัลสำหรับผู้ที่ได้ทำกิจกรรมนั้น Csikszentmihalyi ยังได้ให้ความหมายของ Autotelic ว่าเป็น

พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจจากภายใน ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับความรู้สึกที่ต้องการเน้นเป้าหมายหลักของบุคคลและความสนุกสนานเพลิดเพลินที่แท้จริง ซึ่งจะเกิดขึ้นพร้อมกับสภาวะไหลลื่นต่อเนื่องซึ่งเรียกว่า Flow เป็นการเกิดขึ้นที่ไม่มีการหยุดนิ่ง ซึ่งบุคคลจะร่วมทำกิจกรรมอย่างเต็มที่ เมื่อเกิดสภาวะของการไหลลื่นต่อเนื่อง (Flow) โดยการกระทำกิจกรรมและความรู้สึกที่เกิดขึ้นจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจากช่วงเวลาหนึ่งไปสู่ช่วงเวลาต่อไป จนคล้ายกับว่าบุคคลกับกิจกรรมนั้นหลอมรวมเข้าด้วยกัน จากการศึกษาของ Csikszentmihalyi พบว่า สภาวะไหลลื่นต่อเนื่อง (Flow) จะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขเฉพาะบางอย่างซึ่งมีสิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือ ต้องมีความท้าทายที่เหมาะสม เมื่อบุคคลได้พบกับกิจกรรมที่มีความท้าทายที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา ก็จะทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการทำกิจกรรมนั้น ส่วนกิจกรรมที่ต่ำกว่าความต้องการท้าทายของบุคคลเช่น ง่ายเกินไป จะนำไปสู่ความเบื่อหน่าย ในขณะที่กิจกรรมที่สูงกว่าความสามารถของบุคคลจนเกินไป ก็จะทำให้เขาเกิดความรู้สึกวิตกกังวลและทำให้สภาวะไหลลื่นต่อเนื่องหยุดลงได้ ดังนั้นในแนวคิดของ Csikszentmihalyi นั้น แรงจูงใจภายในของบุคคลจะเกิดขึ้นได้เมื่อสภาวะนั้นมีความท้าทายที่เหมาะสมเท่านั้น

แรงจูงใจภายนอก

เทย์เลอร์ และลูธัน (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย. 2542; อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan. 1959) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนักกีฬา เช่น เงินทอง รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้น ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม

สเทียส์ และพอร์เตอร์ (วรรณี ลิมอักษร. 2540: 117; อ้างอิงจาก Steers; & Porter. 1979) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายนอก ว่าหมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับแรงกระตุ้นมาจากภายนอกให้มองเห็นจุดหมายปลายทาง และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคล แรงจูงใจเหล่านี้ได้แก่

1. เป้าหมายหรือความคาดหวังของบุคคล คนที่มีเป้าหมายในการกระทำใดๆ ย่อมกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจให้มีพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสม เช่น พนักงานทดลอง มีเป้าหมายที่จะได้รับการบรรจุเข้าทำงาน จึงพยายามตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ

2. ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า คนที่มีโอกาสทราบว่าตนจะได้รับความก้าวหน้าอย่างไรจากการกระทำนั้น ย่อมจะเป็นแรงจูงใจให้ตั้งใจและเกิดพฤติกรรมขึ้นได เช่น พนักงานเห็นเพื่อนประสบความสำเร็จ ก้าวหน้าจากการทำงาน ก็จะพยายามให้เป็นเช่นนั้นได้บ้าง ทำให้มีกำลังใจ

ที่จะทำงานอย่างเต็มที่

3. บุคลิกภาพ ความประทับใจอันเกิดจากบุคลิกภาพจะจูงใจให้เกิดพฤติกรรมขึ้นได้ เช่น นักปกครอง ผู้จัดการ จะต้องมีบุคลิกภาพของนักบริหาร หรือผู้นำที่ดี หรือแม้แต่พนักงานแนะนำความงามก็สามารถจูงใจให้ลูกค้าได้ด้วยคุณสมบัติทางด้านบุคลิกภาพ เป็นต้น

4. เครื่องล่อใจอื่น ๆ มีสิ่งล่อใจหลาย ๆ อย่าง ที่จะก่อให้เกิดแรงกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมขึ้น เช่น การให้รางวัล (Reward) อันเป็นเครื่องกระตุ้นให้อยากกระทำ หรือการลงโทษ (Punishment) ซึ่งจะกระตุ้นมิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้การชมเชย (Praise) การติเตียน (Blame) การประกวด (Contest) การแข่งขัน (Competition) หรือแม้แต่การทดสอบ (Test) ก็จัดว่าเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมได้ทั้งสิ้น

เฟลด์แมน (Feldman. 2001: 121) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ว่าเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำกิจกรรมโดยหวังรางวัลเชิงรูปธรรม (Tangible Rewards) ซึ่งการใช้รางวัลเป็นเครื่องชักจูงให้บุคคลกระทำนั้น จะเป็นการทำให้แรงจูงใจภายในสูญเสียไป

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2530: 236) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ว่าเป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง และเกรด เป็นต้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 23-24) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้เห็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคน ๆ นั้นได้ โดยทั่วไปพฤติกรรมของคนมักจะได้รับแรงจูงใจจากภายนอกทั้งสิ้น เช่นถ้านักกีฬาได้เหรียญทองจะได้ทองคำ 10 บาท เป็นรางวัล เป็นต้น

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารี พันธ์มณี (2534: 192 – 196) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจจัดว่ามีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะกระทำพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเองซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลจัดว่าเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรม แรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น สภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะ

ความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอกสภาวะ ความกดดันจนทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการกระทำพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่ประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุเพิ่มมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นย่อมจะเกิดความวิตกกังวล เพิ่มมากขึ้นเด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความกังวลแต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลงกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาทันที

2. สถานการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่น ๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น ลักษณะการแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะคือการแข่งขันกับตนเองเป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่นให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้นความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย หมายถึง การที่บุคคลได้มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ ด้วยเหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะคือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมายรวม เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อย ๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่าจะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลกแต่ละขณะนี้อายุยังน้อยจึงมีเป้าหมายย่อย ๆ หลายจุดมุ่งหมายรวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขันจะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครูจะวาดรูปให้เพื่อน ๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดมุ่งหมายหนึ่งโดยเฉพาะการตั้ง

จุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควรจะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมุมานะอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จ การตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยานจึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้น ๆ หรือเกิดความท้อถอยหรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำเพราะว่าตนประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงานจะมีผลต่อแรงจูงใจ

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่นการเตรียมทีมและการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุดความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะและคุณลักษณะ และคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น (กฤษฎา จุลชาต. 2543: 10)

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. 2529: 147) ได้กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ (Motivation) ความตั้งใจหรือความต้องการของนักกีฬานั้นเป็นที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จว่านักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดมีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบ

ความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชยและคำกล่าวที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึก เป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้โดยที่ผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้

2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริงเพื่อให้นักกีฬาสามารถยืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด

3. ควรจะเพิ่มหรือลดความตื่นตัว และความฮึกเหิมในการแข่งขันให้เหมาะสม และถูกต้อง เช่น การนั่งสมาธิและการสะกดจิต

4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคนเป็นสำคัญ

6. ผู้ฝึกซ้อมควรจะหาทางช่วยเหลือนักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ากำลังวังชาขึ้น

8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม

9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย

10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬา โดยที่โปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้

11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่พึงปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา

12. ผู้ฝึกสอนควรจะมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอน และผู้ดูและความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีคู่ฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การควบคุมระดับความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 65) แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬาอย่างสูง นักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 26 – 27) กล่าวถึง สาเหตุของคนที่เริ่มเล่นกีฬา ยังเล่นกีฬาอยู่เสมอ และเลิกเล่นกีฬาไปแล้ว ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจของคนที่เริ่มเล่นกีฬา

1.1 สาเหตุของความสวยงาม อยากให้ร่างกายสวยงาม มีสมรรถภาพทางกายดีเป็นสิ่งที่สนใจของเพศตรงข้าม

1.2 สาเหตุทางการแพทย์หรือการเจ็บป่วย เช่น มีอาการของโรคความดันโลหิตสูง ปริมาณคอเลสเทอรอลสูง มีการบาดเจ็บเรื้อรังที่ต้องฟื้นฟูหลังการบาดเจ็บ เพื่อคลายเครียด และเพื่อลดความวิตกกังวล เป็นต้น

1.3 สาเหตุทางสังคมต้องการมีเพื่อนใหม่โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อ ต้องการให้คนในกลุ่มยอมรับเพราะทุกคนในกลุ่มเล่นกีฬา ต้องการยกระดับสถานภาพทางสังคมเพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศและการยอมรับคุณค่าของการออกกำลังกาย

2. แรงจูงใจของคนที่ยังเล่นกีฬา

2.1 สาเหตุทางจิตวิทยา เกิดแรงจูงใจด้วยตนเอง เป็นคนที่ชอบสนุกสนานร่าเริง กล้าแสดงออกชอบการเป็นผู้นำ หรือชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขันกับคนอื่น เห็นว่าตนเองมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม และมีความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬา

2.2 สาเหตุทางสรีรวิทยา เมื่อเล่นกีฬาในระยะเวลาหนึ่งแล้วร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ร่างกายได้สัดส่วน กระฉับกระเฉง อารมณ์แจ่มใส เหนื่อยน้อยลงสุขภาพโดยทั่ว ๆ ไปดีขึ้น

2.3 สาเหตุทางสิ่งแวดล้อมและสังคม สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจเอื้ออำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬา มีอาชีพไม่ขัดขวางต่อการเล่นกีฬา หรือ อยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬาและสังคมในส่วนนั้นสนับสนุนให้เล่นกีฬา

3. แรงจูงใจของคนที่เลิกเล่นกีฬา

3.1 สาเหตุทางปัญหาส่วนตัว มีพฤติกรรมสุขภาพส่วนตัวไม่เหมาะสม เช่น สูบบุหรี่มาก อ้วน หรือมีโรคที่เป็นอันตรายต่อการออกกำลังกาย อายุ เพศ ศาสนา และวัฒนธรรมที่สำคัญมาก มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกกำลังกายซึ่งอาจมีสาเหตุจากการได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีตั้งแต่เริ่มต้นการออกกำลังกาย

3.2 สาเหตุทางการจัดกิจกรรม ความเข้มของกิจกรรมไม่เป็นที่น่าพอใจ เช่น เบาหรือหนักเกินไป ได้รับบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้น ๆ สนใจกิจกรรมประเภทอื่นมากกว่า ซ้อมหนักจนเกินไปทำให้เสียการงาน การเรียน และไม่ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่นการเตรียมทีมและการฝึกซ้อมกีฬานักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมจะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้นๆ มากขึ้น หมายความว่า นักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอก เพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันธ์กับความต้องการมากที่สุด ความต้องการ (Needs) ดังกล่าวนี้ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีและยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะและคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น

แรงจูงใจในการฝึกซ้อมกีฬา

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 50) กล่าวว่า แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเตรียมทีมการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจ แตกต่างกันสรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาของแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างมีแรงจูงใจภายในตนเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวกันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการ (Need) ดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้น ในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีและยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 79 – 77) ได้กล่าวถึงการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จอย่างทั่วถึงกันในการกีฬาการจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬาควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น

2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจทำให้นักกีฬา มีโอกาส

ควบคุมความประพฤติของตนเองและเกิดความรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จ

3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูดและท่าทางและควรใช้บ่อย ๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วนช่วยเหลือทีม เน้นบทบาทความสำคัญของแต่ละตนที่มีต่อความสำเร็จของทีมและทำให้นักกีฬา

4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ด้วย ความพยายามมีการประเมินมีการปรับปรุง ว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายแค่ไหน

5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การฝึกซ้อมเกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาได้ค้นพบสิ่งใหม่ ๆ

6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับความยากง่ายของการฝึกท้าทาย ความสามารถ เกิดอยากลองเล่นอยากซ้อม และอยากแข่งขัน

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 65) กล่าวว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญมากต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬา นักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่มีการสรุปว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการของนักกีฬาที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจ และวิธีที่ยอมรับกันส่วนใหญ่ก็คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ทาง คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพลมา ได้แก่ บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ควรนึกคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจนี้มีลักษณะที่สำคัญได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานะทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 66 -67) ยังได้กล่าวอีกว่า การสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาในขณะทำการฝึกซ้อมนั้นย่อมเป็นเหตุผลสำคัญที่ช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันดังนั้น โค้ช จึงพยายามเปิดโอกาสให้นักกีฬาที่ตนดูแลควบคุมอยู่นั้นได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทดสอบหรือทดสอบความสามารถของตน ได้ร่วมสนุกสนานทั้งภายนอกและภายใน หรือมีส่วนร่วมในการวางแผนฝึกซ้อ และแข่งขันเป็นครั้งคราว สิ่งเหล่านี้จะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นทำให้เกิดความพึงพอใจจนไปสู่ความสำเร็จซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้

เกิดแรงจูงใจในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) จัดเป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นอยู่ในนักกีฬาทุกคนเมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดมานะในการฝึกซ้อมอย่างมีทิฐิเพื่อที่จะให้ตนเองมีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะทำได้เพื่อความสำเร็จในแข่งขันที่จะมาถึง

2. เกิดความรู้สึกเพ้อฝัน (Self Image) เป็นความคิดต้องการให้เป็นโดยปรารถนาให้เกิดขึ้นกับตนหรือทีมการที่นักกีฬาสร้างจินตนาการความสำเร็จในความฝันเช่นนี้ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกเคร่งครัดกับตนเองในการฝึกซ้อมเพราะต้องการเห็นตนและเพื่อนร่วมทีมประสบผลสำเร็จตามที่คิดนึกไว้ทำให้รู้สึกว่าถ้าตนมีมานะขยันฝึกซ้อม แล้วย่อมพัฒนาการเล่นดีขึ้น และสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากขึ้น ความรู้สึกนี้จะเป็นแรงจงใจแบบซ่อนเร้นที่มีในนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่าตนเองถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาล (The Sense of Humiliation and Revenge) การที่นักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้เหนือประสบความล้มเหลวจากการแข่งขันเขาก็จะรู้สึกได้สูญเสียชื่อเสียงเกียรติยศที่มีอยู่ไปแล้วความรู้สึกนี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้อยากแก้ตัวหรือแก้แค้น หากมีโอกาสอีกครั้งความรู้สึกนี้จะกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกผูกพยาบาทเตือนใจให้มุมานะฝึกซ้อมหนักอยู่ตลอดเวลา เพื่อรอเวลาและโอกาสเรียกชื่อเสียงและเกียรติยศที่สูญเสียไปกลับคืนมาให้ได้

4. ความต้องการยกระดับของตนเอง (Level of Aspiration) เป็นความรู้สึกที่ต้องการยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับทางฐานะเศรษฐกิจสังคม หน้าที่การงาน และอื่น ๆ ซึ่งมีแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ซ่อนเร้นในตัวและเป็นแรงขับ ทำให้เกิดความพยายามในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) จัดเป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นในตัวนักกีฬาแต่ละคนซึ่งเกิดจากการพยายามฝึกซ้อมหนักเพื่อให้มีสมรรถภาพทางกายและใจพร้อมสูงทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นและจะค้นพบสิ่งใหม่ในขณะฝึกซ้อมอย่างไม่คาดฝัน เช่น ทักษะพิเศษซึ่งจะเป็นตัวทำให้เกิดความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น แรงจูงใจชนิดนี้จะเป็นแรงขับให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

6. ความปรารถนาที่อยากจะชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาที่มีความสามารถสูงจะมีพลังซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นสำนึกอยู่ตลอดเวลา คือปรารถนาชัยชนะ ทำให้ต้องฝึกหนักเพื่อการเอาชนะ ซึ่งหมายถึงเครื่องบ่งชี้ให้สังคมเห็นว่าเขามีความสามารถอย่างแท้จริง และจะมีผลด้านอื่น ๆ ตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่ง การงาน สภาพความเป็นอยู่ เป็นต้น ซึ่งจะเป็นตัวจูงใจให้เกิดความมานะพยายามเพื่อชัยชนะอยู่เสมอ

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (ถวิล เกื้อกูลวงศ์. 2528: 94 -114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ คือ

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึกโดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิดโดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลางความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคลโดยการแบ่งออกเป็น 2ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่า เป็นผู้มีอำนาจส่วนตัวแต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวังบุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการท้าทายใหม่ ๆ หรือทำการเสี่ยงบุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยนสิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 51 – 53) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ที่มีกับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อที่จะให้คนมีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพ้อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมาไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพ้อฝัน ความยากด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือความรู้สึกเพ้อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกันคือ (1) ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และ (2) ความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพ้อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อมและกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์เปี้ยนต่าง ๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ยังรู้สึกว่า หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเพ้อฝันนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่าตนถูกลบหลู่หรือพยาบาท (The sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเตือนเขาอยู่เสมอให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียงและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมาจึงเป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่านักกีฬาบางคน อาจจะมีความต้องการที่จะยกระดับของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ – สังคม ระดับของหน้าที่การงานและอื่น ๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวแล้ว จึงเป็นแรงขับที่ดีอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น แรงจูงใจก็จะเป็นแรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดเชียงใหม่ (สำนักการท่องเที่ยวเทศบาลนครเชียงใหม่. 2551)

เชียงใหม่เป็นเมืองที่นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศต่างกล่าวขวัญที่จะมาเยือนกัน เพราะเชียงใหม่มีสภาพอากาศที่บริสุทธิ์ สดชื่น ชาวเชียงใหม่มีอัธยาศัยไมตรีอันดีงาม และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติอันน่าประทับใจ เนื่องจากเชียงใหม่เป็นเมืองในที่ราบลุ่มแม่น้ำปิง มีภูเขาล้อมรอบสภาพภูมิอากาศอยู่ในเขตร้อนชื้น อากาศจึงไม่ร้อนอบอ้าวมาก

กำเนิดเมืองเชียงใหม่

ย้อนหลังไปปี พ.ศ. 1804 ขณะนั้นพญามังรายซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ลาวองค์ที่ 25 ขึ้นเสวยราชในเมืองลาว พระมารดาเป็นราชธิดากษัตริย์เมืองเชียงรุ้งเป็นคนไทยลื้อ เชียงรุงตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองลาว ประมาณ 200 กิโลเมตร พระบิดาของพระญามังราย มีพระนามว่า “พญาเม็ง” หรือ “ลาวเม็ง” ภายหลังพญามังรายได้ขยายเมืองด้วยการมาตั้งเมืองใหม่ขึ้นที่เชียงรายและยึดเมืองเชียงของ ลำพูน ลำปาง ได้ในเวลาต่อมาตามลำดับพญามังรายได้ทรงมีสัมพันธ์ไมตรีกับกษัตริย์องค์อื่นๆ เช่น พญางำเมือง ซึ่งครองเมืองพะเยาและพระญาร่วงหรือพ่อขุนรามคำแหงซึ่งครองเมืองสุโขทัยเป็นต้น ในปี พ.ศ. 1893 พญามังรายได้ทรงปรึกษาพระสหายทั้งสอง คือ พญาร่วงและพญางำเมืองในการหาทำเลที่ตั้งเมือใหม่ขึ้น ซึ่งก็คือ เมืองเชียงใหม่นี้เอง ทำเลของเมืองเชียงใหม่อยู่ที่ราบเชิงดอยสุเทพ มีลำน้ำแม่ข่าไหลลงมาจากดอยสุเทพ ผ่านทางด้านเหนือของตัวเมืองเชียงใหม่ แล้วไปบรรจบแม่น้ำปิง ทางตอนใต้ตัวเมืองเชียงใหม่เป็นรูปสี่เหลี่ยมมีขนาดกว้าง 900 วา และยาว 1000 วา มีคูเมืองโดยรอบ และได้รับการขนานนาม เมืองว่า “นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่” เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรลานนา อันประกอบด้วยบริเวณภาคเหนือของประเทศพร้อมทั้งดินแดนบางส่วนของประเทศพม่า จีน ลาว ซึ่งมีอารยธรรมสืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบันนี้ ชื่อของอาณาจักรล้านนา หลายคนมักสับสนว่าควรเรียกว่า “ล้านนา” หรือ “ลานนา” กันแน่ ที่ถูกต้องใช้คำว่า “ล้านนา” เพราะคำนี้หมายถึง “ที่นาจำนวน 1 ล้าน” คำว่า “ลาน” นั้นทางภาคเหนือไม่มีใช้ เพราะใช้คำว่า “ข่วง” แทน

นับจากพญามังรายก่อตั้งเมืองเชียงใหม่ขึ้น ราชวงศ์ มังรายก็ปกครองต่อมาถึง 262 ปี ต่อจากนั้นเชียงใหม่ก็ถูกยึดครองโดยพม่าบ้าง อยุธยาบ้าง อีก 216 ปี ภายหลังก็มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากหัวเมืองเอกเป็นจังหวัดจนถึงปัจจุบัน ถ้านับจากการตั้งเมืองมาจนถึงพ.ศ. 2539 เชียงใหม่ก็มีอายุครบ 700 ปี ดังนั้นเชียงใหม่ในปัจจุบันยังคงปรากฏความเจริญรุ่งเรืองในด้านวัฒนธรรม ศิลปกรรม ศาสนา ประเพณี และวรรณคดีในช่วงที่กษัตริย์ปกครอง ให้ได้ศึกษาสืบทอดมาจนทุกวันนี้

เวียงเชียงใหม่

คำว่า “เวียง” เป็นคำที่ชาวเชียงใหม่ใช้เรียก “**เมือง**” นั้นเอง และความหมายคือ เขตสี่เหลี่ยมคูเมืองเก่าในปัจจุบันนี้ ซึ่งยังคงร่องรอยของเมืองเชียงใหม่รูปสี่เหลี่ยมที่มีคูเมืองล้อมรอบ และมีประตูเมือง จำนวน 5 ประตู ด้วยกัน ประตูแรกมีชื่อว่า **ประตูช้างเผือก** เป็นชื่อเรียกตามชื่อของอนุสาวรีย์ช้างเผือก ที่ตั้งอยู่ ด้านทิศเหนือของประตูนี้ ประตูที่สองชื่อ **ประตูท่าแพ** ปัจจุบันได้รับการปรับปรุงเป็นลาน โล่ง เรียบ สำหรับจัดงานพิธีสำคัญๆในรอบปี ประตูที่สามชื่อ **ประตูเชียงใหม่** ตั้งอยู่ใกล้กับประตูที่สี่คือ **ประตูสวนปุง** ซึ่งเป็นชื่อดั่งเดิม แต่คนในท้องถิ่นยังคงใช้ชื่อประตูสวนปรุงตามชื่อ โรงพยาบาลที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียง แต่เดิมชาวเมืองใช้เป็นประตูสำหรับเคลื่อนศพออกจากเมืองไปยังสุสานนอกเมือง ประตูสุดทายคือ **ประตูสวนดอก** เป็นเส้นทางไปยัง วัดสวนดอกไม่เฉพาะประตูเมืองเท่านั้นที่มีชื่อเรียนขาน ต่างๆกันไป ตามมุมเมืองทั้ง 4 มุม ก็มีชื่อเรียกต่างๆกันไป ได้แก่ **แจ่งศรีภูมิ** ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการตั้งเมืองเชียงใหม่ เรียกว่าเป็นศรีของเมือง มุมเมืองที่สองชื่อ **แจ่งก๊ะต๋ำ** ก๊ะต๋ำ เป็นเครื่องดักสัตว์ชนิดหนึ่ง แต่เดิมชาวบ้านจะใช้ดักปลาบริเวณนี้กัน จึงเรียกตามชื่อเครื่องดักสัตว์ชนิดนี้ มุมเมืองที่สามชื่อ **แจ่งกู่เรือง** กู่เรืองเป็นชื่อของที่บรรจุอัฐิของหมื่นเรือง (หมื่น = ตำแหน่งทาง เรือง = ชื่อคน) ซึ่งอยู่ ณ บริเวณมุมเมืองนี้ มุมเมืองที่สี่ชื่อ **แจ่งหัวริน** คำว่าหัวริน หมายถึง จุดเริ่มต้นการรับน้ำด้วยการผ่านรางรับน้ำที่เรียกว่า “ลิน” แต่เดิมจะมีรางรับน้ำจากหวยแก้วนำน้ำเข้ามาใช้ในเมืองอยู่ ณ มุมนี้ ทุกๆมุมเมืองคงปรากฏโบราณสถานของป้อมอยู่ทั้ง 4 ด้านตั้งอยู่ ซึ่งในสมัยที่เมืองต่างๆยังคงสู้รบกันนั้น ป้อมเหล่านี้เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่ใช้ในการป้องกันเมืองจากข้าศึกศัตรู

ณ จุดที่อาจเรียกได้ว่าเป็นใจกลางเมือง **หอพญามังราย** ตั้งอยู่ตรงสี่แยกถนนพระปกเกล้าตัดกับถนนราชดำเนิน (เรียกว่าสี่แยกกลางเวียง) เป็นจุดที่มีอนุสรณสถานที่สร้างขึ้นแต่ พญามังราย ซึ่งต้องอสนีบาตเสด็จสวรรคต ณ บริเวณนี้ ถัดจากหอพญามังรายไปทางทิศเหนือตามถนนพระปกเกล้าเล็กน้อยจะพบ **อนุสาวรีย์สามกษัตริย์** ตั้งเด่นสง่าอยู่ดานหน้าอาคารศาลากลางหลังเก่า หากเราหันหน้าเข้าหาอนุสาวรีย์สามกษัตริย์ จะพบว่าองค์กลางคือ พญามังราย องค์ขวาคือ พญาร่วง องค์ซ้ายคือ พญางำเมือง นอกจากนี้ภายในเขตสี่เหลี่ยมคูเมืองยังมีวัดวาอารามต่างๆอยู่เป็นจำนวนถึง 36 วัดด้วยกัน หลายคนมักสงสัยว่า ทำไมเมืองเชียงใหม่จึงมีวัดวาอารามอยู่จำนวนมากมาย เหตุก็เพราะเมืองเชียงใหม่ในอดีตเคยมีความรุ่งเรืองของพุทธศาสนามาก่อนจึงถึงกับมีการทำพิธีอัฏฐสังคยานา พระไตรปิฎกครั้งที่ 8 ของโลก ณ วัดเจ็ดยอด (โพธาราม) ซึ่งเป็นวัดที่สำคัญแห่งหนึ่งของเมืองเชียงใหม่ ชาวเชียงใหม่มีความผูกพันกับพุทธศาสนานานแล้วและนิยมสร้างวัดแต่เดิมมาจึงพบว่ามีวัดอยู่ในตัวเมืองมากมาย สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน

หากนักท่องเที่ยวให้ความสังเกตกับสถาปัตยพรรม อาคารบ้านเรือน ในเขตสี่เหลี่ยมคูเมืองเก่านี้ก็จะพบว่าในเขตนี้จะบังคับความสูงไว้ไม่เกิน 12 เมตร และจพบสัญลักษณ์ “กาแล” ซึ่งเป็น

ป้านลมที่ปรากฏบนอาคารต่างๆอันจะคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมล้านนาไว้ (คำว่า “กาแล” มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า กระหลัด แปลว่า ไขว้) ให้อยู่คู่เชียงใหม่ตลอดไป

ที่ตังจังหวัดเชียงใหม่

ตั้งอยู่ทิศเหนือของประเทศไทย ตรงประมาณเส้นรุ้ง 16 องศาเหนือ และเส้นแวงประมาณ 99 องศาตะวันออก อยู่สูงจากน้ำทะเล 1,027 ฟุต (310 เมตร) ส่วนกว้างที่สุดจากตะวันตกจรดตะวันออกประมาณ 138 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 20,107 ตารางกิโลเมตร

โดยทั่วไปแล้ว พื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่เป็นป่าละเมาะและภูเขา เนื้อที่ประมาณ 19,432 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางตามสองฝากฝั่งแม่น้ำปิง ภูเขาที่สูงที่สุดในประเทศไทยคือ **ดอยอินทนนท์** สูงประมาณ 2,565 เมตร อยู่ในเขตอำเภอจอมทอง สันป่าตอง และแม่แจ่ม ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปทาง ทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 106 กิโลเมตร ปัจจุบันมีถนนแอสฟัลท์อย่างดีขึ้นไปจนถึงยอดเขาอินทนนท์ นับเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างมาก นอกจากนั้นยังมีดอยอื่นๆที่มีความสูงรองลงมาอีกหลายแห่ง เช่น **ดอยสุเทพ** (1,678 เมตร) **ดอยหลวงเชียงดาว** (2,297 เมตร) **ดอยผ้าห่มปก** (2,292 เมตร) และตามดอยเหล่านี้ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวน่าเที่ยวด้วย

อาณาเขตติดต่อของจังหวัดเชียงใหม่

ทิศเหนือ	ติดกับรัฐเชียงตุงของสหภาพพม่าเก่า
ทิศใต้	ติดกับจังหวัดลำพูน และตาก
ทิศตะวันออก	ติดกับจังหวัดแม่ฮ่องสอน
ทิศตะวันตก	ติดกับจังหวัดเชียงราย ลำปาง และลำพูน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลลิส (จิตรัตดา รัตนาธีวัฒน์. 2550: 22; อ้างอิงจาก Willis. 1982: 10) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินตัวเองและผู้ฝึกสอนประเมินนักกีฬาในการแข่งขัน จุดมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบถึงพลังของการกลัวความล้มเหลว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 33 คน เป็นนักกีฬาหญิง 10 คน ผลการศึกษาพบว่า การประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะของนักกีฬามีความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตัวเองของนักกีฬา การเข้าร่วมการแข่งขันและพลังแรงจูงใจ คะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดา และพลังแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ความเข้าใจกับการแข่งขัน เป็นสิ่งชี้บอกถึงระดับของแรงจูงใจที่ดีที่สุด ในการคาดเดาของผู้ฝึกสอนและแรงจูงใจพบเสมอ ๆ คือ ความกลัว

เออร์ลี่ (จิตรัตดา รัตนาธีวัฒน์. 2550: 22-23; อ้างอิงจาก Early. 1987: 93) ได้ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัวขั้นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการปรับความประพฤติ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาบาสเกตบอล นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬากอล์ฟ นักกีฬาเทนนิส ผู้ไม่เป็นนักกีฬา และผู้ที่เป็นนักกีฬาครั้งเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจแตกต่างกันในด้านความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบและการควบคุมระหว่างนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวขั้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขัน ชี้ให้เห็นว่าในกีฬาประเภทบุคคลมีความเข้มแต่ไม่มีในกีฬาประเภททีมและพบว่าแรงจูงใจและการปรับตัวของนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกัน ข้อแนะนำเพื่อการพัฒนาลักษณะของบุคคลให้ดีขึ้นจะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้

มิเชลล์ (กิตติศักดิ์ มีเจริญ. 2550: 34 ; อ้างอิงจาก Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในและสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายผลสัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจสอบพิสูจน์ระดับของแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนพลศึกษาได้พัฒนาขึ้นและการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น คือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นผลการศึกษาพบว่า ระดับของแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของ ความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทาง พลศึกษา

ทีเจิร์ดสมา (กิตติศักดิ์ มีเจริญ. 2550: 34-35 ; อ้างอิงจาก Tjeerdsma. 1994: 29 - 49) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้ เพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเล่ย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมายที่กำหนดทิศทางของพวกเขาและแรงจูงใจภายในในวิชาพลศึกษาเท่ากับทักษะทางกลไกของเขาและความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเล่ย์บอล การเรียนได้ถ่ายทำเป็นวิดีโอเทปและกำหนดรหัสเพื่อตรวจสอบว่า นักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ และอัตราการกระทำระหว่างหน่วย

ผลแสดงให้เห็นว่าแบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกัน การกระทำในวอลเล่ย์บอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไก การรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางกีฬาวอลเล่ย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะแนวทางและตัวแปรคงที่เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหารวมทั้งความพอใจลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงานการจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรส และฮอร์น (Amorase; & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของโค้ช และสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูการแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลสนับสนุนอย่างมาก ที่ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

ลู และ กิลล์ (วิวรรธน์ นุชอร่ามเนตร. 2552: 19; อ้างอิงจาก Lu; & Gill. 1996: Abstract) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาของกีฬาระดับนักเรียนในประเทศไต้หวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจถึงเหตุผลโดยทั่ว ๆ ไปของนักกีฬาระดับเยาวชนของประเทศไต้หวันที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาระดับนักเรียนจำนวน 542 คน มีอายุตั้งแต่ 15-25 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามการการวัดแรงจูงใจ ผลการวิจัยพบว่า เหตุผลที่สำคัญที่สุดที่นักกีฬาระดับนักเรียนของไต้หวันเลือกเล่นกีฬาคือ เพื่อความสนุก สนาน ความชอบในกีฬา เพื่อสร้างความกดดันให้กับตนเอง เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีเหตุผลอื่นๆ อีก เช่น เรื่องของปัญหาทางด้านสุขภาพได้แก่ การบาดเจ็บ ความเจ็บป่วย ความไร้สมรรถภาพทางกาย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเหตุผลอีกอย่างหนึ่ง คือ เรื่องรางวัล ทุนการศึกษา โอกาสในการเรียนและการงานที่ดีกว่า เหตุผลอื่นที่สำรวจและวิเคราะห์ออกมา คือ ความแตกต่างขั้นพื้นฐานของนักกีฬา ในเรื่องของ เพศ อายุ ทักษะพื้นฐานการให้ความสำคัญในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ผลจากการวิเคราะห์ปรากฏว่าเรื่องของเพศและอายุเมื่อนำเอาแรงจูงใจของนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงมาเปรียบเทียบปรากฏว่า นักกีฬาชายจะมีแรงจูงใจภายในมากกว่านักกีฬาหญิง ในขณะที่นักกีฬาหญิงที่มีอายุเกิน 23 ปีมีแรงจูงใจภายในมากกว่านักกีฬาที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

วินเซนต์ และชาลส์ (Vincent; & Charles. 1997: A-109) ได้ศึกษาแรงจูงใจ ในการเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 52 คน นักกีฬาหญิง 46 คน โดยการใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมเพราะต้องการความสนุกสนาน ปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้น และการมีเพื่อน นักกีฬาชายที่เข้าร่วมเพราะต้องการมีสมรรถภาพร่างกายที่ดีตามแบบฉบับของนักกีฬาฟุตบอล ตรงกันข้ามกับนักกีฬาหญิงไม่ได้สนใจเรื่องสมรรถภาพร่างกายหรือเรื่องของชัยชนะมากไปกว่าเรื่องของการมีเพื่อนในทีม

ซัลกูเอโร และคณะ (Salguero; et al. 2004: 249-299) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมและการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬาว่ายน้ำชาวสเปน จำนวน 428 คน ประกอบด้วยนักกีฬาชาย 204 คน และนักกีฬาหญิง 224 คน อายุระหว่าง 8 – 22 ปี แบ่งการรับรู้ความสามารถของนักกีฬาออกเป็น 3 ระดับ คือ ต่ำ กลาง และสูง โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม (The Participation Motivation Inventory; PMI) มีจำนวนข้อคำถามที่เป็นเหตุผลสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมจำนวน 32 ข้อ แต่ละข้อให้คะแนนแบบประเมินค่า 3 ระดับ ดังนี้ 3 เท่ากับ สำคัญ 2 เท่ากับ มีความสำคัญบ้าง และ 1 เท่ากับไม่สำคัญ โดยแบบสอบถามนี้ถูกแบ่งออกเป็น 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านความสนุกหรือสัมพันธ์ภาพ ด้านการแข่งขันหรือทักษะ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเอง ด้านการแข่งขันหรือทักษะ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเอง ด้านการเข้าร่วมเป็นสมาชิก (Affiliation) ด้านสถานภาพ (Status) ด้านการปลดปล่อยพลังงาน และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางกาย (The Perceived Physical Ability Scale : PPA) จำนวน 10 ข้อ มี 6 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด จนถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการแข่งขันหรือทักษะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงที่สุดในกลุ่ม (ระดับของการรับรู้) รองลงมาเป็นด้านเพื่อสุขภาพ นักกีฬาที่มีการรับรู้ความสามารถระดับสูงมีค่าเฉลี่ยของ PPA สูงกว่ากลุ่มที่อยู่ระดับกลางและระดับต่ำในทุกด้านของแรงจูงใจ และพบความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกับการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬา 6 ด้าน ยกเว้นด้านความสนุกหรือด้านสัมพันธภาพ แรงจูงใจระหว่างชายกับหญิงมีความแตกต่างในด้านเพื่อความสนุกหรือสัมพันธภาพ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเอง และด้านสถานภาพ

งานวิจัยในประเทศ

สุรีย์ พันธ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และ

สมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเกี่ยวกันตนเอง ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุทั่วไป มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเกี่ยวกันตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดย สมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และรายการอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

1. ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับมาก

2. ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมาก

3. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงโดยรวมมีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

กฤษฎา จุลชาต (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟการวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากอล์ฟ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเยาวชนชาย เยาวชนหญิง ประชาชนชาย ประชาชนหญิงที่เล่นกอล์ฟ ณ สนามฝึกซ้อมใน

กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 สนาม กลุ่มตัวอย่าง 100 คน รวมจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. เยาวชนชายที่เล่นกีฬากอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟ ระดับปานกลาง 3 ด้าน ตามลำดับ คือรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความรักความถนัด และความสนใจ มีแรงจูงใจในระดับมากที่สุด คือ ด้านสุขภาพอนามัย มีแรงจูงใจในระดับมาก คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

2. เยาวชนหญิงที่เล่นกอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟ ระดับปานกลาง 4 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

3. ประชาชนชายที่เล่นกอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟระดับปานกลาง 5 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

4. ประชาชนหญิงที่เล่นกอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟระดับปานกลาง 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความรักความถนัด และความสนใจ และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงในระดับมาก คือ ด้านสุขภาพและอนามัย และมีแรงจูงใจระดับน้อยที่สุดคือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

กนกวรรณ สารจันทร์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอลในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศประจำปี 2545 จำนวน 234 คน เป็นนักกีฬาซอฟท์บอลชาย 130 คน และนักกีฬาซอฟท์บอลหญิง 104 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจับพบว่า

1. นักกีฬาซอฟท์บอลชาย มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ระดับมากที่สุด 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ความรักษาความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์มีแรงจูงใจในระดับมาก คือ ด้านสุขภาพอนามัย มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

2. นักกีฬาซอฟท์บอลหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ระดับมากที่สุด 2 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย และด้านความรักความถนัดและความสนใจมีแรงจูงใจในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และ

ด้านรายได้และผลประโยชน์

ไตรลักษณ์ คำนิล (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นและเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ทั้ง 6 ด้าน ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับของเอกชน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และเปรียบเทียบแรงจูงใจทั้ง 6 ด้าน โดยใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-Square) และกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 ของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยเอกชน ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 ของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของเอกชน ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ทั้ง 6 ด้าน ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับของเอกชน

3.1 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ด้านรายได้และผลประโยชน์ ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัย ของรัฐบาลกับของเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05

3.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ด้านรายได้และผลประโยชน์ ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับของเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นของมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

3.4 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

3.5 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นด้านเกียรติยศชื่อเสียงระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

3.6 แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ด้านความก้าวหน้าในอนาคตระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

ประยุทธ แก้วสุข (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 ที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อ จำนวน 234 คน ผลการศึกษาพบว่า

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.52 รองลงมา คือ ระดับน้อย ร้อยละ 20.98 ระดับมาก ร้อยละ 19.66 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.79 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.05

ด้านสุขภาพและอนามัยนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 18.75 ระดับน้อย ร้อยละ 17.79 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.58 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.15

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.24 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 19.87 ระดับน้อย ร้อยละ 14.96 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 13.35 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 10.58

ด้านเกียรติยศชื่อเสียงนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 21.12 ระดับน้อย ร้อยละ 15.14 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 12.39 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.54

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.63 รองลงมาคือ ระดับน้อย ร้อยละ 15.08 ระดับปานกลาง ร้อยละ 13.98 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 13.49 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 12.82

สมนึก บุญนาค (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬามวยไทยของนักเรียนชาย ช่วงชั้นปีที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 226 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ทางผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอแนะนำมาเขียนเป็นความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า

ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ นักเรียนชายที่เลือกฝึกกีฬามวยไทย มีแรงจูงใจระดับมาก ร้อยละ 49.63 รองลงมาคือ ระดับมากที่สุด ร้อยละ 18.81 ระดับปานกลาง ร้อยละ 15.71 ระดับน้อย ร้อยละ 8.19 และระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 7.67

ด้านสุขภาพและอนามัย นักเรียนชายที่เลือกฝึกกีฬามวยไทย มีแรงจูงใจระดับมากที่สุด ร้อยละ 38.05 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 30.71 ระดับปานกลาง ร้อยละ 15.00 ระดับน้อย ร้อยละ 8.19 และระดับน้อยที่สุด 7.70

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนชายที่เลือกฝึกกีฬามวยไทย มีแรงจูงใจ ระดับมาก ร้อยละ 44.12 รองลงมาคือ ระดับมากที่สุด ร้อยละ 24.02 ระดับปานกลาง ร้อยละ 12.77 ระดับน้อย ร้อยละ 10.24 และระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 8.85

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนชายที่เลือกฝึกกีฬามวยไทย มีแรงจูงใจระดับมากที่สุด ร้อยละ 38.99 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 30.64 ระดับปานกลาง ร้อยละ 11.50 ระดับน้อย ร้อยละ 9.79 และระดับน้อยที่สุด 9.07

ณกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักว่ายน้ำสังกัดสโมสรต่าง ๆ จำนวน 38 สโมสร ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักว่ายน้ำชาย 124 คน เป็นนักว่ายน้ำหญิง 66 คน จากวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 72.3, 86.1, 90.2, 80.0, และ 82.2 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด ความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.9, 89.1, 92.8, 84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง ด้านความรัก ความถนัด ความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.6, 80.9, 85.2, 71.2 และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

พงษ์ศักดิ์ บุญธรรม (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพและความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครองที่มีต่อการฝึกเทนนิสของสถาบันปิรามิดเทนนิส ปี พ.ศ. 2549 มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบสภาพและความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครองที่มีต่อการฝึกเทนนิสของสถาบันปิรามิดเทนนิส ปี พ.ศ. 2549 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนและผู้ปกครองของสถาบันปิรามิดเทนนิส จำนวนทั้งสิ้น 230 คน เป็นนักเรียน จำนวน 128 คน และผู้ปกครอง จำนวน 102 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพตามความคิดเห็นของนักเรียนและผู้ปกครองที่มีต่อการฝึกเทนนิสของสถาบันปิรามิดเทนนิส ปี พ.ศ. 2549 ด้านการฝึกเทนนิส ด้านการจัดการและดำเนินการ ด้านบุคลากรผู้ให้บริการและครูฝึกและด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมมีความคิดเห็นว่าเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 93.37, 80.45, 78.42 และ 73.28 ตามลำดับ

2. ความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครองที่มีต่อการฝึกเทนนิสของสถาบันปิรามิดเทนนิส ปี พ.ศ. 2549 โดยรวมมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการและดำเนินการ ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก คิดเป็นร้อยละ 31.40 และ 27.83 ตามลำดับ และมีความต้องการอยู่ในระดับน้อย 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการฝึกเทนนิส ด้านบุคลากรผู้ให้บริการและครูฝึก คิดเป็นร้อยละ 28.83 และ 27.52 ตามลำดับ

กิตติศักดิ์ มีเจริญ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอลของนักกีฬาฟุตซอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ภาคกรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมการแข่งขันควิกจูเนียร์ฟุตซอลไทยแลนด์แชมป์เปี้ยนชิพ ครั้งที่ 7 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอลของนักกีฬาฟุตซอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันควิกจูเนียร์ฟุตซอลไทยแลนด์แชมป์เปี้ยนชิพ ครั้งที่ 7 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตซอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันควิกจูเนียร์ฟุตซอลไทยแลนด์แชมป์เปี้ยนชิพ ครั้งที่ 7 รอบคัดเลือกภาคกรุงเทพมหานคร จำนวน 350 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ

แจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาฟุตซอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอล ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62, 39.46, 39.14, 38.20 และ 35.79 ตามลำดับ

2. นักกีฬาฟุตซอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่มีระยะเวลาในการเล่นฟุตซอล น้อยกว่า 3 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอล ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.56, 43.10, 41.08, 40.62 และ 35.71 ตามลำดับ

3. นักกีฬาฟุตซอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่มีระยะเวลาในการเล่นฟุตซอลตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอล ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.46, 38.72 และ 36.30 ตามลำดับ และสำหรับด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 69.54 และ 38.86 ตามลำดับ

จิตรัตดา รัตนาธีวัฒน์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย รวมทั้งสิ้นจำนวน 242 คน ชายจำนวน 142 คน หญิงจำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.91 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ (1) ด้านความรักความถนัดและความสนใจ (2) ด้านสุขภาพและพลานามัย (3) ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ (4) ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe)

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในภาพรวม ของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพลานามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย แยกตามตัวแปร เพศ และอายุ ปรากฏผลดังนี้

2.1 แยกตามเพศ รายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ, ด้านสุขภาพและพลานามัย, ด้านรายได้และผลประโยชน์, และ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียงและความก้าวหน้า, เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 4.22, 3.90 และ 4.05 ตามลำดับ และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81, 4.19, 3.80 และ 3.99 ตามลำดับ

2.2 แยกตามระดับอายุ รายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพลานามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงแลความก้าวหน้า อายุต่ำกว่า 12 ปี มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.90, 4.25, 3.89 และ 4.06 ตามลำดับ อายุ 12-18 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91, 4.20, 3.86 และ 4.02 ตามลำดับ และอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96, 4.20, 3.83 และ 4.01 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย

3.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬามวยปล้ำที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือก เล่นกีฬามวยปล้ำ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬามวยปล้ำที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน

ธรรมรัตน์ ธนพงศ์นรา (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายูโดในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 ณ จังหวัดอุบลราชธานี มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายูโดที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 ณ จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายูโดที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 รวมทั้งสิ้น จำนวน 324 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .91แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่าง ๆ 6 ด้าน คือ (1) ด้านความทะเยอทะยาน (2) ด้านความกระตือรือร้น (3) ด้านความกล้าเสี่ยง (4) ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง (5) ด้านการวางแผน และ (6) ด้านการมีเอกลักษณ์เฉพาะตน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t-test) ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายูโดที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 ณ จังหวัดอุบลราชธานี ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง และด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ในภาพรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับสูง ส่วนด้านการวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน ในภาพรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายูโดที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 ณ จังหวัดอุบลราชธานี ตามตัวแปรเพศ พบว่า นักกีฬายูโดชาย นักกีฬายูโดหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบ ผล พบว่า นักกีฬายูโดที่ประสบผลสำเร็จ และนักกีฬายูโดที่ไม่ประสบผลสำเร็จ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิวรรธน์ นุชอร่ามเนตร (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 และระหว่างกลุ่มเยาวชนอายุ 15 – 16 ปี อายุ 17 – 18 ปี และ 19 – 20 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเยาวชนที่มาเล่นกีฬาฟุตบอลในลานกีฬาพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 จำนวน 400 คน ได้มาจากการสุ่มแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเอฟ (F-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. เยาวชนที่มาเล่นกีฬาฟุตบอลในลานกีฬาพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 ส่วนใหญ่เป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 19 – 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.75

2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.22 เมื่อจำแนกตามรายด้าน พบว่า มีแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง และสังคม ด้านผลตอบแทน และด้านความท้าทาย อยู่ในระดับมากสอดคล้องกัน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.37, 4.38, 4.06, 3.94 และ 4.36 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551 จำแนกตามอายุ พบว่า เยาวชนอายุระหว่าง 15 – 16 ปี , อายุระหว่าง 17 – 18 ปี และอายุระหว่าง 19 – 20 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลโดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกัน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.92, 4.16 และ 4.34 ตามลำดับ โดยทุกกลุ่มอายุมีแรงจูงใจทุกด้านอยู่ในระดับมากสอดคล้อง

กัน ยกเว้น เยาวชนที่อายุ 19 – 20 ปี ที่มีแรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.51

4. เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 – 16 ปี, อายุระหว่าง 17 – 18 ปี และอายุระหว่าง 19 – 20 ปี ทุกกลุ่มอายุมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งผลการวิจัยที่ได้เสนอนี้จะเห็นว่า แรงจูงใจมีมีส่วนสำคัญในการสร้างความสำเร็จและชี้ถึงความต้องการของบุคคลในการกระทำ และการเลือกที่จะเล่นกีฬาเทนนิส ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัยเรื่องแรงจูงใจที่ส่งผลให้เยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ที่ให้ความสนใจในกีฬาเทนนิส โดยผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแม็คเคลแลนด์ และทฤษฎีวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบของบุคคล โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ และข้อเสนอแนะอื่นๆ

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เชิงสำรวจ (Survey research) โดยมุ่งศึกษาแรงจูงใจในการเล่นเทนนิส ของเยาวชนที่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยได้ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนที่เล่นเทนนิสในโรงเรียนและสโมสรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน 15,000 คน แยกเป็นเพศชาย 8,500 คน และเพศหญิง 6,500 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โรงเรียนปรินส์รอแยลวิทยาลัย โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย โรงเรียนดาราวิทยาลัย สโมสรเทนนิส 700 ปี สโมสรเทนนิสเทศบาลนครเชียงใหม่ สโมสรเทนนิสสมาคมพาณิชย์สามัคคีเชียงใหม่ และสโมสรเทนนิสนวรัฐ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 375 คน แยกเพศชาย 220 คน และหญิง 155 คน โดยใช้ตารางประมาณค่าของกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. n.d.) และใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน
2. แรงจูงใจภายนอก

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เป็นแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaires)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามที่ทางผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าปัจจัยต่างๆที่เป็นแรงจูงใจโดยศึกษาจากตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาและผู้เชียวชาญทางด้านกีฬาเทนนิส

2. ศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้นจากการพูดคุย สอบถามนักกีฬาเทนนิสและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

3. นำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์ จากนั้นนำมาสร้างแบบสอบถามโดยแยกลักษณะเป็น 2 ด้านคือ

3.1 แรงจูงใจภายใน

3.2 แรงจูงใจภายนอก

4. ทำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปให้ประธานและกรรมการควบคุม ตรวจ แก้ไข ปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

6. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุง แก้ไข ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96

7. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความอนุเคราะห์ ตรวจสอบแก้ไขแบบสอบถาม

2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้บริหารของโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน แล้วเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนทั้งหมด

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทำการตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถาม ตอนที่1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ นำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. นำค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส มาสร้างระดับคะแนนเฉลี่ย และแปลตามความหมายดังนี้

ใช้หลักการแบ่งช่วงการแปลผลตามหลักของการแบ่งอันตรภาพชั้น (Class interval) โดยใช้หลักที่ว่า เอาค่าสูงสุดลบด้วยค่าต่ำสุด แล้วหารด้วยจำนวนช่วงหรือระดับที่ต้องการแปลผล ในการวิจัยนี้ได้แบ่งออกเป็น 5 ระดับ จะเป็นดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2552: ออนไลน์)

พิสัย = 5 - 1 = 4 หารด้วย 5 = 0.8 จะได้เกณฑ์ดังนี้

4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา โดยใช้สถิติ t – test Independent แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่3 มาสรุปและนำเสนอเป็นรายข้อ

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	จำนวนร้อยละ
X	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check list) นำข้อมูลที่ได้รับมาแจกแจงความถี่ แล้วคิดเป็นร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด นำข้อมูลที่ได้รับ มาหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอในรูปตารางและความเรียง โดยจำแนกดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน
2. แรงจูงใจภายนอก

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended) นำข้อมูลที่ได้มานำเสนอในรูปความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ตาราง 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ		f	%
เพศ			
	ชาย	220	58.67
	หญิง	155	41.33
สังกัด			
	โรงเรียน	248	66.13
	สโมสร	127	33.87
อายุ			
	12 ปี	3	0.80
	13 ปี	9	2.40
	14 ปี	90	24.00
	15 ปี	155	41.33
	16 ปี	69	18.40
	17 ปี	33	8.80
	18 ปี	16	4.27
	รวม	375	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า เยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ทั้งหมด 375 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 58.67 เพศหญิง จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 41.33 เมื่อจำแนกตามสถานภาพหรือสังกัด ได้เป็นเยาวชนที่เล่นเทนนิสสังกัดโรงเรียน จำนวน 248 คน คิดเป็นร้อยละ 66.13 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสสังกัดสโมสร จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 และเยาวชนที่เล่นเทนนิส ส่วนใหญ่อายุ 15 ปี ร้อยละ 41.33

ตอนที่ 2 นำแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการเปรียบเทียบ ตามตัวแปรเพศ และระดับอายุ

ตาราง 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. แรงจูงใจภายใน	3.81	0.56	มาก
2. แรงจูงใจภายนอก	3.57	0.62	มาก
รวม	3.69	0.55	มาก

จากตาราง 2 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.55

ตาราง 3 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. เล่นเทนนิสเพราะรักและชอบ	3.99	0.81	มาก
2. ชอบชมการแข่งขันเทนนิส	3.75	0.84	มาก
3. อยากเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิสอย่างถูกวิธี	3.91	0.95	มาก
4. เล่นเทนนิสเพราะอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ	3.48	1.04	ปานกลาง
5. เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์	4.13	0.85	มาก
6. เพื่อผ่อนคลายจิตใจและลดความวิตกกังวล	4.09	0.85	มาก
7. เพื่อให้ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี	4.07	0.84	มาก
8. เพื่อให้ระบบไหลเวียนของร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.02	0.83	มาก
9. ต้องการโอกาสในการรับทุนการศึกษา	3.51	1.02	มาก
10. ต้องการโอกาสในการเรียนต่อ	3.60	1.02	มาก
11. ต้องการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆเพื่อโอกาสเข้าสู่วงการโฆษณา และบันเทิง	3.50	1.05	ปานกลาง
12. ต้องการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิส	3.27	1.08	ปานกลาง
13. เพื่อสร้างความภูมิใจแก่วงศ์ตระกูล	3.72	0.97	มาก
14. เพื่อความภูมิใจของตนเอง	4.10	0.88	มาก
15. เพื่อสร้างเกียรติประวัติส่วนตัว	4.03	0.89	มาก
รวม	3.81	0.56	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.56

ตาราง 4 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 (n = 375)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. เล่นเทนนิสเป็นงานอดิเรก	3.77	0.93	มาก
2. เล่นตามคำแนะนำของ พ่อ – แม่ และคุณครู	3.49	0.96	ปานกลาง
3. เล่นเทนนิสเพื่อแสดงออกให้คนในกลุ่มยอมรับ เพราะทุกคนใน กลุ่มเล่นกีฬา	3.38	0.95	ปานกลาง
4. เล่นเทนนิสเพื่อเรียนรู้ กติกาและเกมการเล่น	3.77	0.89	มาก
5. เพื่อลดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ และป้องกันโรค	3.73	0.98	มาก
6. เพื่อให้ร่างกายสวยงาม ได้สัดส่วน	3.91	0.92	มาก
7. เพื่อฟื้นฟูร่างกายตามแพทย์สั่ง	3.39	1.11	ปานกลาง
8. เล่นตามกระแสเชิญชวน ของสื่อต่าง ๆ ในการออกกำลังกาย	3.34	1.01	ปานกลาง
9. ต้องการรายได้และเงินรางวัล	3.34	1.07	ปานกลาง
10. ต้องการหน้าที่การงานที่ดีในอนาคต	3.59	1.07	มาก
11. ต้องการให้เป็นตัวช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าด้านการเรียน	3.60	0.97	มาก
12. ต้องการให้เป็นอาชีพเสริมในอนาคต	3.42	1.01	ปานกลาง
13. วงศ์ตระกูลเป็นที่ยอมรับในชุมชนและสังคม	3.55	0.97	มาก
14. อยากเป็นนักเทนนิสตัวแทนของโรงเรียน และเป็นที่รู้จัก ภายในโรงเรียน	3.70	1.07	มาก
15. ต้องการแสวงหาชื่อเสียง ในระดับชาติ ระดับโลก	3.58	1.11	มาก
รวม	3.57	0.62	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62

ตาราง 5 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 จำแนกตามเพศ

รายการ	ชาย (n=220)			หญิง (n=150)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. เล่นเทนนิสเพราะรักและชอบ	4.03	0.79	มาก	3.95	0.84	มาก
2. ชอบชมการแข่งขันเทนนิส	3.76	0.79	มาก	3.72	0.89	มาก
3. อยากเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิสอย่างถูกวิธี	3.94	0.95	มาก	3.88	0.95	มาก
4. เล่นเทนนิสเพราะอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ	3.49	1.05	ปานกลาง	3.46	1.02	ปานกลาง
5. เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์	4.16	0.87	มาก	4.09	0.83	มาก
6. เพื่อผ่อนคลายจิตใจและลดความวิตกกังวล	4.09	0.84	มาก	4.08	0.85	มาก
7. เพื่อให้ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี	4.08	0.85	มาก	4.05	0.84	มาก
8. เพื่อให้ระบบไหลเวียนของร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.02	0.83	มาก	4.03	0.83	มาก
9. ต้องการโอกาสในการรับทุนการศึกษา	3.52	1.01	มาก	3.50	1.02	ปานกลาง
10. ต้องการโอกาสในการเรียนต่อ	3.57	0.98	มาก	3.64	1.07	มาก
11. ต้องการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อโอกาสเข้าสู่วงการโฆษณา และบันเทิง	3.53	1.04	มาก	3.45	1.06	ปานกลาง
12. ต้องการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิส	3.27	1.10	ปานกลาง	3.28	1.06	ปานกลาง
13. เพื่อสร้างความภูมิใจแก่วงศ์ตระกูล	3.70	0.97	มาก	3.75	0.97	มาก
14. เพื่อความภูมิใจของตนเอง	4.11	0.84	มาก	4.08	0.93	มาก
15. เพื่อสร้างเกียรติประวัติส่วนตัว	4.05	0.88	มาก	3.99	0.91	มาก
รวม	3.82	0.53	มาก	3.80	0.61	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนชาย มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.53 และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61

ตาราง 6 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 จำแนกตามเพศ

รายการ	ชาย (n=220)			หญิง (n=150)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. เล่นเทนนิสเป็นงานอดิเรก	3.82	0.90	มาก	3.70	0.97	มาก
2. เล่นตามคำแนะนำของ พ่อ – แม่ และคุณครู	3.49	0.96	ปานกลาง	3.48	0.96	ปานกลาง
3. เล่นเทนนิสเพื่อแสดงออกให้คนในกลุ่มยอมรับ เพราะทุกคนใน กลุ่มเล่นกีฬา	3.44	0.92	ปานกลาง	3.30	0.99	ปานกลาง
4. เล่นเทนนิสเพื่อเรียนรู้ กติกาและเกมการเล่น	3.82	0.89	มาก	3.70	0.89	มาก
5. เพื่อลดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ และป้องกันโรค	3.80	0.94	มาก	3.63	1.04	มาก
6. เพื่อให้ร่างกายสวยงาม ได้สัดส่วน	3.83	0.89	มาก	4.01	0.96	มาก
7. เพื่อฟื้นฟูร่างกายตามแพทย์สั่ง	3.42	1.06	ปานกลาง	3.34	1.17	ปานกลาง
8. เล่นตามกระแสเชิญชวน ของสื่อต่าง ๆ ในการออกกำลังกาย	3.36	1.02	ปานกลาง	3.30	1.00	ปานกลาง
9. ต้องการรายได้และเงินรางวัล	3.35	1.12	ปานกลาง	3.32	0.99	ปานกลาง
10. ต้องการหน้าที่การงานที่ดีในอนาคต	3.54	1.08	มาก	3.65	1.05	มาก
11. ต้องการให้เป็นตัวช่วยส่งเสริมความก้าวหน้า ด้านการเรียน	3.55	0.95	มาก	3.68	0.99	มาก
12. ต้องการให้เป็นอาชีพเสริมในอนาคต	3.47	1.00	ปานกลาง	3.35	1.02	ปานกลาง
13. วงศ์ตระกูลเป็นที่ยอมรับในชุมชนและสังคม	3.55	0.93	มาก	3.55	1.04	มาก
14. อยากเป็นนักเทนนิสตัวแทนของโรงเรียน และเป็นที่รู้จักภายในโรงเรียน	3.69	1.01	มาก	3.70	1.15	มาก
15. ต้องการแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติ ระดับโลก	3.61	1.09	มาก	3.54	1.12	มาก
รวม	3.58	0.62	มาก	3.55	0.62	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนชาย มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62 และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62

ตาราง 7 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ตามตัวแปรเพศ

รายการ	ชาย (n = 142)		หญิง (n = 100)		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
แรงจูงใจภายใน	3.82	0.53	3.80	0.61	0.41	.684
แรงจูงใจภายนอก	3.58	0.62	3.55	0.62	0.48	.634
รวม	3.70	0.54	3.67	0.55	0.49	.628

จากตาราง 7 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.54 และเยาวชนหญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.55 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสไม่แตกต่างกัน

ตาราง 8 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 จำแนกตามสถานภาพ

รายการ	โรงเรียน (n=248)			สโมสร (n=127)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. เล่นเทนนิสเพราะรักและชอบ	3.83	0.79	มาก	4.31	0.76	มาก
2. ชอบชมการแข่งขันเทนนิส	3.63	0.78	มาก	3.98	0.88	มาก
3. อยากเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิสอย่างถูกวิธี	3.78	0.89	มาก	4.18	1.00	มาก
4. เล่นเทนนิสเพราะอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ	3.38	1.00	ปานกลาง	3.67	1.08	มาก
5. เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์	4.13	0.81	มาก	4.13	0.93	มาก
6. เพื่อผ่อนคลายจิตใจและลดความวิตกกังวล	4.08	0.82	มาก	4.11	0.90	มาก
7. เพื่อให้ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี	4.07	0.79	มาก	4.06	0.93	มาก
8. เพื่อให้ระบบไหลเวียนของร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.99	0.81	มาก	4.09	0.87	มาก
9. ต้องการโอกาสในการรับทุนการศึกษา	3.44	0.98	ปานกลาง	3.65	1.08	มาก
10. ต้องการโอกาสในการเรียนต่อ	3.55	1.00	มาก	3.69	1.06	มาก
11. ต้องการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อโอกาสเข้าสู่วงการโฆษณา และบันเทิง	3.46	1.03	ปานกลาง	3.57	1.07	มาก
12. ต้องการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิส	3.22	1.02	ปานกลาง	3.37	1.19	ปานกลาง
13. เพื่อสร้างความภูมิใจแก่วงศ์ตระกูล	3.67	0.90	มาก	3.82	1.09	มาก
14. เพื่อความภูมิใจของตนเอง	4.09	0.86	มาก	4.11	0.92	มาก
15. เพื่อสร้างเกียรติประวัติส่วนตัว	3.97	0.89	มาก	4.15	0.87	มาก
รวม	3.75	0.54	มาก	3.93	0.59	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.54 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.59

ตาราง 9 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 จำแนกตามสถานภาพ

รายการ	โรงเรียน (n=248)			สโมสร (n=127)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. เล่นเทนนิสเป็นงานอดิเรก	3.67	0.90	มาก	3.96	0.96	มาก
2. เล่นตามคำแนะนำของ พ่อ – แม่ และคุณครู	3.41	0.92	ปานกลาง	3.64	1.01	มาก
3. เล่นเทนนิสเพื่อแสดงออกให้คนในกลุ่มยอมรับเพราะทุกคนใน กลุ่มเล่นกีฬา	3.32	0.87	ปานกลาง	3.49	1.09	ปานกลาง
4. เล่นเทนนิสเพื่อเรียนรู้ กติกาและเกมการเล่น	3.74	0.84	มาก	3.82	0.97	มาก
5. เพื่อลดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ และป้องกันโรค	3.74	0.94	มาก	3.71	1.05	มาก
6. เพื่อให้ร่างกายสวยงาม ได้สัดส่วน	3.90	0.90	มาก	3.93	0.97	มาก
7. เพื่อฟื้นฟูร่างกายตามแพทย์สั่ง	3.44	1.02	ปานกลาง	3.29	1.27	ปานกลาง
8. เล่นตามกระแสเชิญชวน ของสื่อต่าง ๆ ในการออกกำลังกาย	3.38	0.91	ปานกลาง	3.25	1.17	ปานกลาง
9. ต้องการรายได้และเงินรางวัล	3.32	0.97	ปานกลาง	3.37	1.24	ปานกลาง
10. ต้องการหน้าที่การงานที่ดีในอนาคต	3.50	0.99	ปานกลาง	3.75	1.21	มาก
11. ต้องการให้เป็นตัวช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าด้านการเรียน	3.54	0.93	มาก	3.73	1.03	มาก
12. ต้องการให้เป็นอาชีพเสริมในอนาคต	3.37	0.93	ปานกลาง	3.51	1.14	มาก
13. วงศ์ตระกูลเป็นที่ยอมรับในชุมชนและสังคม	3.50	0.90	ปานกลาง	3.66	1.09	มาก
14. อยากเป็นนักเทนนิสตัวแทนของโรงเรียน และเป็นที่รู้จักภายในโรงเรียน	3.65	1.03	มาก	3.78	1.15	มาก
15. ต้องการแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติ ระดับโลก	3.50	1.06	ปานกลาง	3.73	1.18	มาก
รวม	3.53	0.55	มาก	3.64	0.72	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.55 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.72

ตาราง 10 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ตามตัวแปรสถานภาพ

รายการ	โรงเรียน (n=248)		สโมสร (n=127)		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
แรงจูงใจภายใน	3.75	0.54	3.93	0.59	2.88*	.004
แรงจูงใจภายนอก	3.53	0.55	3.64	0.72	1.50	.136
รวม	3.64	0.51	3.78	0.61	2.28*	.024

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน ชาย และหญิง

3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนที่เล่นในโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นในสโมสร

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ระหว่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน

2. ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในโรงเรียนหรือสโมสรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ได้แก่ โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โรงเรียนปรินส์รอแยลวิทยาลัย โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย โรงเรียนดาราวิทยาลัย สโมสรเทนนิส 700 ปี สโมสรเทนนิสเทศบาลนครเชียงใหม่ สโมสรเทนนิสสมาคมพาณิชย์สามัคคีเชียงใหม่ และสโมสรเทนนิสนวรัฐ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 375 คน แยกเป็นเพศชาย 220 คน และหญิง 155 คน โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale)

5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน
2. แรงจูงใจภายนอก

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เป็นแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaires)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความอนุเคราะห์ ตรวจสอบแก้ไขแบบสอบถาม

2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้บริหารของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน แล้วเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนทั้งหมด

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทำการตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถาม ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ นำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. นำค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส มาสร้างระดับคะแนนเฉลี่ย และแปลตามความหมายดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2552: ออนไลน์)

4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา โดยใช้สถิติที (t – test Independent) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่3 มาสรุปและนำเสนอเป็นรายข้อ

สรุปผลการวิจัย

1. เยาวชนที่เล่นกีฬาเทนนิสในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ทั้งหมด 375 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 58.67 เพศหญิง จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 41.33 เมื่อจำแนกตามสถานภาพหรือสังกัด ได้เป็นเยาวชนที่เล่นเทนนิสสังกัดโรงเรียน จำนวน 248 คน คิดเป็นร้อยละ 66.13 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสสังกัดสโมสร จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 และเยาวชนที่เล่นเทนนิส ส่วนใหญ่อายุ 15 ปี ร้อยละ 41.33

2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.55

พิจารณาเป็นแรงจูงใจภายใน และภายนอก ได้ดังนี้

2.1 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.56

2.2 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62

3. จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตามตัวแปรเพศ

3.1.1 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนชาย มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.53 และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61

3.1.2 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนชาย มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62 และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62

3.1.3 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมเยาวชนชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.54 และเยาวชนหญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.55 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสไม่แตกต่างกัน

3.2 ตามตัวแปรสถานภาพ

3.2.1 แรงจูงใจภายใน ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.54 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.59

3.2.2 แรงจูงใจภายนอก ในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 เยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.55 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.72

3.2.3 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.61 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสื่อให้ความสนใจและเผยแพร่ โดยการถ่ายทอดการแข่งขันเทนนิสรายการต่าง ๆ ซึ่งมีนักกีฬาของไทยได้เข้าร่วมการแข่งขันด้วย เช่น ภราดร ศรีชาพันธุ์ ที่ประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงในระดับโลก และเป็นแบบอย่าง อีกทั้ง ผู้ปกครองได้เล็งเห็นถึงการมี

สุขภาพที่ดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ จึงส่งเสริมให้บุตรหลาน เล่นกีฬาเพื่อเป็นการป้องกันอีกทางหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ สุชา จันทร์เอม (2527: 101 – 102) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจทางสรีรวิทยาเกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการน้ำ อาหาร การพักผ่อน และปราศจากโรค และยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 65) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจด้านสังคมเกิดการเรียนรู้ ด้วยการสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมที่ได้รับอิทธิพลมาจากบุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมประเพณี

1.1 แรงจูงใจภายในในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจภายในที่มีมากได้แก่ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เพื่อความภูมิใจของตนเอง และเพื่อผ่อนคลายจิตใจและลดความวิตกกังวล ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เยาวชนให้ความสำคัญกับสุขภาพของตนเอง โดยใช้กิจกรรมเคลื่อนไหวทางร่างกายเป็นเครื่องมือ อีกทั้งยังมีผลพลอยได้ทางด้านความภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้ลดภาวะความเครียดในจิตใจจากภาระการเรียนหนังสือในชีวิตประจำวัน และยังป้องกันตนเองให้ไกลจากอบายมุขต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษฎา จุลชาต (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟของเยาวชน ผลการวิจัยพบว่า ทางด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

1.2 แรงจูงใจภายนอกของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจภายนอกที่มีมากได้แก่เพื่อให้ร่างกายสวยงาม ได้สัดส่วน เล่นเทนนิสเพื่อเรียนรู้กติกาและเกมการเล่น ซึ่งสอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539 : 23-24) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจภายนอกไว้ว่า สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้เห็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคน ๆ นั้นได้ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนให้ความสำคัญกับความสวยงามของร่างกาย อาจเนื่องมาจากต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี มีรูปร่างที่สมส่วน เพื่อให้เพศตรงข้ามมาสนใจ และยังต้องการเรียนรู้ด้านเกมกติกาการเล่น เพื่อการเข้าสังคมโดยไปใช้ในการพูดคุยกับเพื่อนๆ โดยมีกีฬาเทนนิสเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอกนั่นเอง

2. จากการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551

2.1 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ระหว่างเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เป้าหมายหรือ

วัตถุประสงค์ในการเล่นกีฬาของเยาวชนเหมือนกัน เช่น อยากให้สุขภาพร่างกาย แข็งแรงสมบูรณ์ คลายเครียด สร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและวงศ์ตระกูล เช่นเดียวกัน อีกทั้งมีแบบอย่างของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งชาย และหญิง ของประเทศไทย มีความสามารถทัดเทียมกับชาติอื่น ๆ เช่น แทมมี่ แทมมารีน ธนสุกาญจน์ ฝ่ายหญิง และภราดร ศรีชาพันธ์ ฝ่ายชาย ที่มีชื่อเสียงระดับโลก ซึ่งสอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539 : 26 – 27) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคน ซึ่งพร้อมจะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้นๆ มากขึ้น หมายความว่า “นักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว” และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธรรมรัตน์ ธนพงศ์นรา (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายูโดที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 ณ จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า นักกีฬายูโดชายและนักกีฬายูโดหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดโรงเรียน กับสโมสร แตกต่างกัน โดยมีแรงจูงใจในการเล่นกับสโมสรสูงกว่าในโรงเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการเล่นกับสโมสรต้องมีการฝึกซ้อมที่ค่อนข้างหนักเพื่อให้ได้มาซึ่งผลงานจากการแข่งขันและมีความต้องการพัฒนาการเล่นขึ้นไปเรื่อย ๆ โดยมีการแข่งขันที่สูงกว่าในระดับโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2529 : 147) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม และสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวีรบุตร (2541: 52-53) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ ความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำและมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถ ในการเล่นและแข่งขันกีฬา

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551 มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรใช้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมสนับสนุนอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

2. ควรบรรจุกีฬาเทนนิส ลงในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อให้เยาวชนสนใจกีฬาเทนนิสมากยิ่งขึ้น

3. ควรจัดอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิสอย่างจริงจังเกี่ยวกับพื้นฐานกีฬาเทนนิส และเทคนิคใหม่ ๆ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิส ในการเข้าแข่งขันระดับสูงต่อไป
2. ควรมีการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการส่งเสริมการเล่นกีฬาเทนนิส
3. ควรมีการศึกษาถึงการเลิกเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชน และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนกวรรณ สารจันทร์. (2545). *แรงจูงใจในการเล่นซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอลในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2530). *จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

กิติ พยัคคานนท์. (2533). *นักบริหารทันสมัย.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บัตเตอร์ฟลาย.

กิตติศักดิ์ มีเจริญ. (2550). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตซอลของนักกีฬาฟุตซอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ภาคกรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมการแข่งขันควิกจูเนียร์ฟุตซอล ไทยแลนด์แชมป์เปียนชิพ ครั้งที่ 7.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กฤษฎา จุลชาต. (2543). *แรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จิตรัตดา รัตนธีวัฒน์. (2550). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เจริญ บุญทศ. (2544). *มูลเหตุจูงใจในการเข้าเรียนในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ของนักเรียนโรงเรียนมหาชิราลงกรณ์ราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

เจริญชัย ใจขาม. (2539). *เทคนิคเทนนิสขั้นสูง.* กรุงเทพฯ : บริษัท สยามสปอร์ตซินดิเคท จำกัด.

ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). *หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา.* กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ณกร มีคำ. (2549). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ไตรลักษณ์ คำนิล. (2546). *แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธรรมรัตน์ ธนพงศ์นรา. (2551). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายูโดในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 ณ จังหวัดอุบลราชธานี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ถวิล เกื้อกูลวงศ์. (2528). *การจูงใจเพื่อผลงาน.* นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2529). *หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ.* กรุงเทพฯ : สยามบรรณาการพิมพ์.

----------. (2545). *การวิจัยทางพลศึกษา.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประยุทธ แก้วสุข. (2548). *แรงจูงใจในการเลือกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *จิตวิทยาศึกษา.* กรุงเทพฯ : พัฒนาการศึกษา.

พงษ์ศักดิ์ บุญธรรม. (2549). *สภาพและความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครองที่มีต่อการฝึกเทนนิสของสถาบันปิรามิดเทนนิส ปี พ.ศ. 2549.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอน พล 437 จิตวิทยาการกีฬา.* กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิเชษฐ นนทรักส์. (2545). *เอกสารประกอบการสอนวิชาเทนนิส.* ลำปาง : วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง.

พีระพงศ์ บุญศิริ. (2536). *จิตวิทยาการกีฬา.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ภาณุพันธ์ คุ้มวงศ์ดี. (2546). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มุกดา ศรียงค์; และคณะ. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศุภฤกษ์ มั่นใจตน. (2536). *เทนนิส.* กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมาคมเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2551). *นโยบายของคณะกรรมการ.* สืบค้นเมื่อ 31 ธันวาคม 2551, จาก http://www.ltat.org/index.php?mo=3&art=213273

วรรณี ลิมอักษร. (2540). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534, มกราคม – ธันวาคม). บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา. *วารสารจิตวิทยาการกีฬา*. 2534 (28) : 11-12.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2552). *ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤษภาคม 2552, จาก http://www.thaiedresearch.org/article/detail.php?id=92

วิวรรธน์ นุชอร่ามเนตร. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2551*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมนึก บุญนาค. (2548). *แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬามวยไทยของนักเรียนชาย ช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมบัติ กาญจนกิจ; และสมหญิง จันทรุไทย. (2542). *จิตวิทยา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมปอง เกตุคง. (2535). *เอกสารประกอบการสอนวิชาเทนนิส 1 (221-139)*. กระบี่ : วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่.

สำนักการท่องเที่ยวเทศบาลนครเชียงใหม่. (2551). *คู่มือท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่*. เชียงใหม่ : ห้างหุ้นส่วนสามัญนวรัฐการพิมพ์ (คณะบุคคล).

สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี : วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี.

สุชา จันทร์เอม. (2527). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). *เอกสารประกอบคำสอนจิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

----------. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรีย์ พันธ์รักษ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : หางหุ้นส่วนจำกัดสมาคม.

อร่าม ตั้งใจ. (2539). *จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ). การฝึกสมรรถภาพทางกาย*. กรุงเทพฯ : ไทยมิตรการพิมพ์

อารี พันธ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อจำกัด.

Amorase, Tony; & Horn, Thelma S. (1995). A Season – Long Examination of intrinsic Motivation in First Year College Athletes: Relationships with Coaching Behavior. *Journal of Sport and Exercise Psychology 1995 NASPSPA Abstracts*. 17: 20.

Beach, D.S. (1980). *Personnel : the Management of People at Work*. 4th ed. New York: Macmillan Publishing Co., Inc.

Corsini, R. (2002). *The Dictionary of Psychology*. New York: Brunner-Rutledge.

Deci, E.L. (1975). *Intrinsic Motivation*. New York: Plenum Press.

Deci, E.L.; & R.M. Ryan. (1985). *Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior*. New York : A Division of Plenum Publishing Corporation.

Feldman, R.S. (2001). *Social Psychology*. 3rd ed. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

Hedrick, Karl ; et al. (November 1979). Testing the Spalding Natural. World Tennis. 52 : 48.

Maslow, A.H. (1970). *Motivation and Personality*. 2ed. New York : Harper & Row.

Salguero; et al. (2004). Relationship Between Perceived Physical Ability and Sport Participation Motives in Young Competitive Swimmers. *Journal of Sport Medicine and physical Fitness*. 44(3): 249-299.

Vincent, J.T.; & Charles. (1997). Motivation for Participation in High School Soccer. *Research Quarterly for Exercise and Sport*. 68(1): A–109.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง

แรงจูงใจในการเล่นเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551

แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อทราบแรงจูงใจในการเล่นเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ประจำปี 2551 ข้อมูลที่ได้จากการตอบจะนำไปวิเคราะห์เป็นภาพรวม ในเรื่องแรงจูงใจ เพื่อนำเสนอต่อผู้เกี่ยวข้องในการวางแผนปรับปรุง และส่งเสริมเยาวชนต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

แบบสอบถามชุดนี้มีด้วยกันทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับขอมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจของเยาวชน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

ข้อมูลที่ท่านตอบในแบบสอบถามฉบับนี้จะนำเสนอในภาพรวมเพื่อเป็นประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะไม่มีผลกระทบใดๆต่อการตอบแบบสอบถามของท่าน จึงขอความกรุณาตอบคำถามตามความคิดเห็นที่แท้จริงของท่าน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาในครั้งนี้ และผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมายถูกลงในช่อง ( ) หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน หรือเติมลงในช่องว่าง

1. เพศ ( ) ชาย
   ( ) หญิง

2. (สังกัดที่เล่น) สถานภาพ
   ( ) เล่นเทนนิสในโรงเรียน
   ( ) เล่นเทนนิสในสโมสร

3. อายุ.....ปี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในตารางแล้วพิจารณาแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเล่นกีฬาเทนนิส อยู่ในระดับใด ในแต่ละขอจะมีความตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่านกรุณาทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดยในแต่ละหัวข้อมีความหมายดังนี้

มากที่สุด หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับมากที่สุด

มาก หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับมาก

ปานกลาง หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับปานกลาง

น้อย หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับน้อยที่สุด

1. **แรงจูงใจภายใน**

ข้อ	รายการ	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เล่นเทนนิสเพราะรักและชอบ					
2	ชอบชมการแข่งขันเทนนิส					
3	อยากเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิสอย่างถูกวิธี					
4	เล่นเทนนิสเพราะอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ					
5	เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์					
6	เพื่อผ่อนคลายจิตใจและลดความวิตก กังวล					
7	เพื่อให้ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี					
8	เพื่อให้ระบบไหลเวียนของร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
9	ต้องการโอกาสในการรับทุนการศึกษา					
10	ต้องการโอกาสในการเรียนต่อ					
11	ต้องการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆเพื่อโอกาสเข้าสู่วงการโฆษณา และบันเทิง					
12	ต้องการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิส					
13	เพื่อสร้างความภูมิใจแก่วงศ์ตระกูล					
14	เพื่อความภูมิใจของตนเอง					
15	เพื่อสร้างเกียรติประวัติส่วนตัว					

2. แรงจูงใจภายนอก

ข้อที่	รายการ	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เล่นเทนนิสเป็นงานอดิเรก					
2	เล่นตามคำแนะนำของ พ่อ – แม่ และคุณครู					
3	เล่นเทนนิสเพื่อแสดงออกให้คนในกลุ่มยอมรับ เพราะทุกคนในกลุ่มเล่นกีฬา					
4	เล่นเทนนิสเพื่อเรียนรู้ กติกาและเกมการเล่น					
5	เพื่อลดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ และป้องกันโรค					
6	เพื่อให้ร่างกายสวยงาม ได้สัดส่วน					
7	เพื่อฟื้นฟูร่างกายตามแพทย์สั่ง					
8	เล่นตามกระแสเชิญชวน ของสื่อต่าง ๆ ในการออกกำลังกาย					
9	ต้องการรายได้และเงินรางวัล					
10	ต้องการหน้าที่การงานที่ดีในอนาคต					
11	ต้องการให้เป็นตัวช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าด้านการเรียน					
12	ต้องการให้เป็นอาชีพเสริมในอนาคต					
13	วงศ์ตระกูลเป็นที่ยอมรับในชุมชนและสังคม					
14	อยากเป็นนักเทนนิสตัวแทนของโรงเรียน และเป็นที่รู้จักภายในรงเรียน					
15	ต้องการแสวงหาชื่อเสียง ในระดับชาติ ระดับโลก					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี 2551

คำชี้แจง โปรดเขียนข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่นๆเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551

1. แรงจูงใจภายใน

.....
.....
.....
.....
.....

2. แรงจูงใจภายนอก

.....
.....
.....
.....
.....

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤนท์
   อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
   คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์
   อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
   คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. อาจารย์สุรชัย พันธ์กำเนิด
   อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
   สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายกฤตพรต บุญโรจน์
วันเดือนปีเกิด	22 ตุลาคม 2516
สถานที่เกิด	อ.ขุนยวม จ.แม่ฮ่องสอน
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	402/87 หมู่ 4 ต.หนองผึ้ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่ 50140
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูสอนเทนนิส
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สมาคมพาณิชย์สามัคคีเชียงใหม่ ถ.ทุ่งโฮเต็ล ต.วัดตุ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จ.เชียงใหม่
พ.ศ. 2536	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาช่างยนต์ จากวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่
พ.ศ. 2538	ประกาศนียบัตรการศึกษาขั้นสูง จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2540	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) การฝึกและการจัดการ จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ